

სარჩევი

საავტორო უფლება
ოიდიპოსი კოლონოსში
რეკომენდებული წიგნები

საავტორო უფლება

iBooks® 2017 ყველა უფლება დაცულია.

მოცემული პუბლიკაციის არც ერთი ნაწილი არ შეიძლება იქნას რეპროდუცირებული, გავრცელებული ან გადაცემული ნებისმიერი ფორმითა და ნებისმიერი საშუალებით, მათ შორის ელექტრონული, მექანიკური, კოპირების, სკანირების, ჩაწერის ან რაიმე სხვა გზით გამომცემლის წინასწარი წერილობითი თანხმობის გარეშე. გამოქვეყნების უფლების შესახებ გთხოვთ მოგმართოთ შემდეგ მისამართზე: info@ibooks.ge

სოფოკლე - ოიდიპოსი კოლონოსში.

ოიდიპოსი კოლონოსში

დრამის მოქმედი პირები

ოიდიპოსი
ანტიგონე
უცხო
ატიკელ უხუცესთა ქორო
ისმენე
თესევსი
კრეონტი
პოლინიკე
მაცნე

პროლოგი

ოიდიპოსი - ო, ანტიგონე, უსინათლო მოხუცის შვილო, სადა ვართ ნეტავ ან რომელი ხალხის ქალაქთან? ნეტავ დღეს ვინლა შეივრდომებს მცირე წყალობით მწირ ოიდიპოსს, მცირეოდენს მოითხოვს იგი უცხო ხალხისგან, უფრო მცირეს ღებულობს მათგან, თუმცაღა ჩემთვის ეს მცირედიც კმარა სრულიად. მე ხომ სიყვარულს და დათმენას მასწავლის ტანჯვა. ხანგრძლივი ჟამი და მესამეც - დიდგვაროვნება. თუმცაღა, შვილო, თუკი ახლო ან კიდეც სადმე წმინდა ჭალაში ჩამოსაჯდომს ხედავ რაიმეს, შემაჩერე და იქ ჩამომსვი, უნდა გავიგოთ, სად ვიმყოფებით: უცხონი ვართ და საჭიროა ვიკითხოთ, როგორ აღვასრულოთ ამ ქვეყნის წესი.

ანტიგონე - მრავალტანჯულო ოიდიპოს, ძვირფასო მამა.

შორიდან ვხედავ, გოდოლები არტყია ქალაქს.
ეს ადგილი კი, ცხადი არის, წმინდაა მართლაც,
ზეთისხილითა, დაფნითა და ვაზით მდიდარი.
და ბუღბუღებიც საამურად გალობენ ყველგან.
ამ მქისე ქვაზე აჯობებდა მოგეთქვა სული,
მოხუცისათვის მეტისმეტად გრძელი გზის შემდეგ.

ოიდიპოსი - ახლა დამსვი და თვალდამტერილს მცველად დამიდექ.

ანტიგონე - კარგა ხანია არ მჭირდება ამის სწავლება.

ოიდიპოსი - მაინც სადა ვართ, შეგიძლია გამაგებინო?

ანტიგონე - თუმც ვხედავ ათენს, ამ ადგილის სხვა არრა ვიცი.

ოიდიპოსი - ამას ხომ ყველა მოგზაურიც გვეუბნებოდა?

ანტიგონე - წავიდე სადმე, გავიკითხო, რა ადგილია?

ოიდიპოსი - ჰო, ჩემო შვილო, თუკი სახლობს ვინმე მახლობლად.

ანტიგონე - სწორედ აგრეთა: არ გვჭირდება არავის ძებნა:
ვხედავ, რომ ვიღაც უცხო კაცი გვიახლოვდება.

ოიდიპოსი - აქეთკენ მოდის? თანაც უკვე ახლოა ჩვენთან?

ანტიგონე - ის კაცი უკვე ჩვენთან არის, ასე რომ, მამა,
რაიმე თუ გაქვს საკითხავი, აგერ დგას, - ჰკითხე.

ოიდიპოსი - ო, უცხო კაცი, შვილისაგან, რომლის თვალები
ჩვენ ორის ნაცვლად ჭვრეტენ ნათელს, მე გავიგონე,

რომ აქ მოსულხარ ჩემდა ბედად, იქნებ გვაუწყო...

უცხო - სანამდის რამეს შეიტყობდე, მანდედან ადექ,
ნება არა გაქვს, რომ ამ წმინდა ადგილს შეეხო.

ოიდიპოსი - რა ადგილია ეს ადგილი ან რომელ ღმერთის?

უცხო - წმინდა არის და უკაცური, რადგან გეას და
სკოტოსის სასტიკ ქალიშვილებს უპყრია იგი.

ოიდიპოსი - თქვი, უცხო კაცი, რა სახელით ვევედრო უკვდავთ?

უცხო - ყველაფრის მცოდნე ევმენიდებს უხმობენ იმათ
აქაურები, სხვა სახელით უხმობენ სხვებიც,

ოიდიპოსი - მაშ, გულმოწყალებდ მიმიღებენ მათ მავედრებელს,
და არც არასდროს წამოვდგები ამ ადგილიდან.

უცხო - რად ამბობს ამას?

ოიდიპოსი - ასეთია ბედის ნიშნება.

უცხო - არა, მართლაცდა ვერ გავბედავ მე შენს გაგდებას,
მოქალაქეებს თუ არ ვკითხე, როგორ მოვიქცე.

ოიდიპოსი - გაფიცებ ღმერთებს, უცხო კაცი, ეგზომ უპოვარს
ნუ დამჩაგრავ და ერთ კითხვაზე გამეც პასუხი.

უცხო - მკითხე, არაფრით არ შევლახავ მე შენს ღირსებას,

ოიდიპოსი - რა ადგილია ეს ადგილი ან რომელ ღმერთის?

უცხო - ყველაფერს წვრილად მოგახსენებ, რაც თავად ვიცი, წმიდათაწმიდად იწოდება ადგილი ესე - დიდი ტიანის, ცეცხლოსანი პრომეთევსის და პოსეიდონის წილხვდომილად ხმოზილი მიწა. ადგილი, შენ რომ ფეხით თელავ, რვალის ზღურბლია ჩვენი მიწისა და დიადი ათენის ფუძე. დიდად ამაყობს გარეშემო ყოველი ველი მათი მფარველი კოლონოსით, ცხენთა მხედნელით, ამდაც მისას ატარებენ სახელს ყველანი. აი, სადა ხარ, უცხო კაცო, ეს ჩვენი მხარე სიტყვით კი არა, საქმიანთა პატივგებული.

ოიდიპოსი - სახლობს თუ არა კაცის ტომი ამ ადგილებში?

უცხო - რაღა თქმა უნდა, და სახელიც ამ ღმრთისა ჰქვია.

ოიდიპოსი - მეფე ვინაა, იქნებ ძალა ხალხსა აქვს თავად?

უცხო - ქალაქში მყოფი ბასილევსი მართავს ამ მხარეს.

ოიდიპოსი - ვინ არის იგი, ვინაგ მართავს სიტყვით და ძალით?

უცხო - თესევსს უხმობენ დიდებული ეგევსის ნაშობს.

ოიდიპოსი - იქნებ მალემსობოლს გაგზავნიდით იმასთან ვინმეს?

უცხო - ჰო, მაგრამ რისთვის, იმისთვის, რომ შენთან მოვიდეს?

ოიდიპოსი - მცირედით შემწემ სარგებელი რომ ნახოს დიდი.

უცხო - რა სარგებელი უნდა ნახოს ბრმისაგან მეფემ?

ოიდიპოსი - რასაც კი ვამცნობთ, მიუმცდარად ვეტყვით ყველაფერს.

უცხო - რომ არაფერი არ შეგემთხვეს, აქ დამელოდე, ბედკრულო კაცო, თუმც, როგოც ჩანს, კეთილშობილო. სადაც მე გნახე, მანდვე დარჩი, მე კი წავალ და განა თუ თავად ათენელებს, ჩემსავე სოფლელთ ვეტყვი ყველაფერს, ისინი კი უკეთ განსჯიან, აქ დაგვტოვონ, თუ გაგაბრუნონ კვალადვე უკან.

ოიდიპოსი - წავიდა ჩვენგან უცხო კაცი? მითხარი, შვილო,

ანტიგონე - წავიდა იგი, ყველაფერი რიგზეა, მამა, თქვი, რაც გენებოს, შენთან ისევ მხოლოდ მე დავრჩი.

ოიდიპოსი - მზერასასტიკნო მეუფენო, უპირატესად თქვენდამი ლოცვად მოვდრეკილვარ მე ამ მიწაზე, ნურც ფეხოსის და ნურც ჩემ მიმართ იქნებით მკაცრნი; სწორედ მან მითხრა, დაითმენო მრავალ სატანჯველს, და აღსასრულიც ამნაირი მითხრა წინასწარ. მითხრა, რომ ბოლოს მივალწევდი ქვეყანას, სადაც წმინდა ლოდებზე დავჯდებოდი და ქვეყნის მკვიდრთა თავშესაფარსაც ვიპოვიდი, აქ მოვრჩებოდი ტანჯულ სიცოცხლეს, შემვრდომებელს მაღლს მივაგებდი, იმათ კი, ვინაც გამაგდებდა - ათას სიავეს. მომასწავები ეგ ნიშნებიც აღმითქვა ღმერთმა: მიწისძვრა ანდა მეხის გრგვინვა ან ზევსის ელვა. ახლა კი მართლაც კარგად ვხვდები, რომ ამ ჩემს გზაზე განა სხვარიგად, ისევ თქვენი წმინდა ნიშნებით, შემომიყვანეთ ღვთაებათა ამ წმინდა ტევრში, ღვინის მოძულეთ არასოდეს არ შეგხვდებოდით მე თქვენ პირველებს, მე - თავადაც მუდამ ფხიზელი,

ო, არც ამ ქვაზე დაჯდებოდი, მაგრამ, ღმერთქალნო,
დეე, მიბოძეთ აპოლონის მიერ აღთქმული
აღსასრული და იღუმალი გარდაცვალება,
უკეთუ ნაკლებ ღირსეულად არ მთვლით ამისთვის
მე კაცთა შორის უსასტიკეს ტანჯვათა მნახველს.
ძველი სკოტოსის ტკბილო შვილნო, შემიბრალებდეთ,
შემიბრალებდე შენც, პალლასით სახელდებულო
ყველა ქალაქზე უწმინდესო დიდი ათენო,
შემიბრალებდე ოიდიპოს მეფის საბრალო
აჩრდილს; რამეთუ არსადლაა ძველი სხეული.

ანტიგონე - იყუჩე, მამა, კარგად ვხედავ, შენს სანახავად
აქეთკენ მოდის უხუცესთა უცხო კრებული.

ოიდიპოსი - მე გავჩუმდები, შენ კი, მოდი, გადამიყვანე
გზიდან ჭალაში, ვიდრე მათგან არ გავიგონებ,
თუ რას იტყვიან, აკი სწორედ ცოდნა იძლევა
იმის პირობას ფრთხილად ვიყოთ ყოველ საქმეში.

პაროდოსი

სტროფი ა

ქორო - შეხედე. ნეტავი ვინ იყო, სად გაქრა?
აქედან ნეტავი საითკენ წასულა იგი - კადნიერთა
შორის ყველაზე კადნიერი?
ემებე იგი თვალებით,
ყოველგან მიაპყარ სმენა.
ყარიბი.
ვიღაც მოხუცი ყარიბი - იგი,
უცხოა ალბათ; ამ წმინდა ტევრში

ვერ შებედავდა შესვლას ჩვენგანი,
ამ დაუძლეველ ასულთა შორის,
რომელთა სახელის გვაშინებს ხსენებაც,
გვერდს ვუვლით რომელთა და თვალსაც ვერ ვუსწორებთ,
უხმოდ, უსიტყვოდ ჩავუვლით მხოლოდ,
სულში კრძალული აზრით სავსენი,
ახლა კი ვიღაც მოსულა აქ და
წესი შეულახავს,
თუმც ყველგან ვემებე მე იგი თვალებით,
აქამდე არ ძალმიძს,
გაგება იმისა, სად არის იგი.

სისტემა ა

ოიდიპოსი - აქა ვარ ის კაცი, რამეთუ ხმით ვხედავ,
როგორც ამბობენ.

ქორო - ვაგლახ, ო, ვაგლახ!
ეგზომ შემზარავი ხილვად და სასმენად,

ოიდიპოსი - ამას გთხოვთ, უცხონო, ნუ ჩამთვლით მკრეხელად.

ქორო - მფარველო კრონიდოს, ვინ არის ეს კაცი?

ოიდიპოსი - ისა ვარ, ვის ხვედრსაც არავინ ეტყოდა
კარსა და ბედნიერს, ამ მიწის პატრონნო,
ხომ ცხადზე ცხადია, ხომ აღარ ვივლიდი
მე სხვისი თვალებით,
ან თავად წლოვანი ამ ბაღლის წყალობით?

ანტისტროფი ა

ქორო - ვაგლახ, ო, თვალებით სინათლე დამქრალო,
 ო, ნუთუ ეგეთი ბედშავი შობილხარ? ვხედავ, ცხოვრება
 გრძელი გაქვს განვლილი და მძიმეც
 თუმცაღა რამდენადაც ძალმიძს,
 ვეცდები არ შეგმატო ტანჯვა.
 შედიხარ, შედიხარ, მაგრამ ჯობს არ შეხვიდე
 მდუმარე ტევრის სიღრმეში, სადაც,
 მწვანე ბალახით მორთულ მდელოზე
 წმინდა ჭურჭელი ერთურთს შეურევს
 თაფლიან სასმელს და წყალს ნაკადულისას.
 ო, იმათ ერიდე, ბედშავო უცხოვ,
 განვედ, გაშორდი იმ ადგილს ჩქარა,
 დიდი მანძილი იქმნას ჩვენს შორის.
 ხომ გაიგონე, ტანჯულო მწირო?
 ან იქნებ ის გინდა.
 პასუხი მომიგო. მამ მოდი აქ დადექ,
 იქ, სადაც ყველას აქვს
 უფლება დგომისა, მანამ კი დადუმდი.

სისტემა ბ

ოიდიპოსი - რა მოვიფიქროთ, რაღა ვქნათ, შვილო?

ანტიგონე - რაც ამათ სწადიათ, ისა ვქნათ, ძვირფასო,
დავუთმოთ, რაცა ხამს, ვისმინოთ ამათი.

ოიდიპოსი - მამ, ხელი მომკიდე.

ანტიგონე - მე უკვე გეხები,

ოიდიპოსი - თქვენდამი დანდობილს და თქვენთან გადმოსულს,
ნურაფერს დამაწევთ, უცხოხო, უკეთურს.

სტროფი ბ

ქორო - ვერვინ, ვერასდროს ვერ განგდევის ძალმომრეობით,
მოხუცო კაცო, ამ ლოდებიდან.

ოიდიპოსი - კმარა თუ არა?

ქორო - უფრო წინ მოდექ.

ოიდიპოსი - კიდეც...

ქორო - ქალწულო, წინ გამოუძებ.
შენ ხომ ყველაფერს კარგად ხედავ.

ანტიგონე - მომენდე მამა, გაგიძღვები და
ბრმა ნაბიჯებით გამომყე უკან.

ოიდიპოსი - . . . . .

ანტიგონე - . . . . .

ოიდიპოსი - . . . . .

ქორო - უცხოვ უცხოთა შორის, ტანჯულო,
გადაწყვიტე და ზიზღით განაგდე
ჩვენი ქვეყნისთვის მიუღებელი,
ხოლო მისაღები შეიყვარე.

სისტემა ბ

ოიდიპოსი - იქ, წამიყვანე, ჩემო ძვირფასო.
სადაც ღვთისმოსავ ზრახვით განმსჭვალულთ თქმაც შეგვეძლება
და საპასუხო სიტყვის მოსმენაც.
ნუ შევეურჩებით უცილოდ მოსახდენს.

ანტიტროფი გ

ქორო - აქეთ წამოდი, შეჩერდი და ამ ლოდის ძგიდეს
ნულარ გასცდები, ბედკრულო კაცო,

ოიდიპოსი - აქ ვიყო?

ქორო - აკი, გითხარი, კმარა!

ოიდიპოსი - ვიდგე თუ დავჯდე?

ქორო - ლოდზე დაჯექი.
და დაბლა გვერდზე დაიხარე.

ანტიგონე - მამა, მომენდე, მშვიდად და წყნარად
ნაბიჯი შენი მიადგი ნაბიჯს.

ოიდიპოსი - ვაგლახ, ო, ვაგლახ.

ანტიგონე - შენი სუსტი და მოხუცი ტანით
ხელეებს მიენდე მოსიყვარულეს.

ოიდიპოსი - ო, მძიმე ხვედრო!

ქორო - ბედკრულო, ახლა, როცა დამშვიდდი,
გაბედე, გვითხარ, ვინ გშობა ქვეყნად,
აქ რამ მოგიყვანა აგრერიგ ტანჯული.
რას მოგვიყვები შენს სამშობლოზე.

ეპოდოსი

ოიდიპოსი - ო, უცხო კაცნო,
გამომამევეს, ოლონდ... ო, ოლონდ...

ქორო - მაინც რას გვიკრძალავ, მოხუცო კაცო?

ოიდიპოსი - ო, მეტად ნულარ, ნულარ ეცდები.
ვინაობაზე მკითხო რაიმე,

ქორო - ვინა ხარ მაინც?

ოიდიპოსი - ჩემი მოდგმა შემზარავია.

ქორო - გვითხარი!

ოიდიპოსი - ღმერთო, რა ვუთხრა, შვილო?!

ქორო - თქვი, უცხო კაცო, ვისი თესლის ხარ.
ისიც გვითხარი, ვინ გშობა ქვეყნად.

ოიდიპოსი - ვაიმე, ბედშავს, რაღა ვქნა, შვილო?

ანტიგონე - უკვე ზღურბლზე ხარ, უთხარი, მამა.

ოიდიპოსი - კეთილი, ვეტყვი, ვეღარც მე ვმალავ.

ქორო - ნუღარ აყოვნებ, ჩქარა გვითხარი.

ოიდიპოსი - ლაიოსის ძე თუ იცით?

ქორო - ვაგლახ!

ოიდიპოსი - ძე ლაბდაკიდთა გვარისა?

ქორო - ვაგლახ!

ოიდიპოსი - ოიდიპოსი?

ქორო - შენ ხომ არა ხარ?

ოიდიპოსი - ნუ შეგაშინებთ, რასაც მე გეტყვით.

ქორო - ვაგლახ, ო, ვაგლახ!

ოიდიპოსი - მე ბედშავს.

ქორო - ვაგლახ!

ოიდიპოსი - ახლა რაღა ვქნათ, მითხარი, შვილო?

ქორო - წადით, გაშორდით ამ მიწას ჩქარა.

ოიდიპოსი - ვით აღასრულებ, რასაც შემპირდი?

ქორო - ბოროტ წყენაზე შურისძიებას
აროდეს დასჯის, იცოდე, ბედი.
ტყუილს სანაცვლოდ ტყუილმიგებულს,

ტანჯვა თუ მოაქვს მისი მთქმელისთვის.

ადექ, გაშორდი მაგ ადგილს ჩქარა,
განვედ, შორს წადი ჩვენი მიწიდან;
რამე ახალი ჭირი
თავს არ დაატეხო ქალაქს.

ანტიგონე - წყალობით სავსე უცხოტომელნო,
ბოლომდე აღარ მოისურვეთ, არ მოუსმინეთ
ჩემს მოხუც მამას. არ ისურვეთ, რადგან შეიტყვეთ,
შეიტყვეთ ეგზომ უნებლიე მისი ცოდვები.
და აი, ახლა მე შეგთხოვთ ბედკრული.
მე მაინც შემინდეთ, ამ ერთის მთხოვნელი,
მამა შეიბრალოთ ჩემი.

ო, გვედრებით. თავად შენ კი ჩემი თვალებით
ისევე გიცქერ მათ თვალებში, თითქოს თქვენივე
სისხლისა ვიყო რომელიმე, შეიწყალეთ
საბრალო მამა, ვით ღვთის ხელებში.
სწორედ ისე ვართ თქვენს ხელში ახლა.
თუმც არც კი ველით, გადმოგვხედეთ წყალობის თვალით.
გავედრებ შენთვის უსაყვარლეს ბავშვს და მეუღლეს,
ქონებასა და კერის ღმერთსაც გავედრებ ცრემლით,
გიხილავს განა, მოკვდავი კაცი
ღმერთისგან მონიშნულ
ბედს გაჰქცეოდეს?

პირველი ეპისოდიონი

ქორო - ოიდიპოსის ქალიშვილო, კარგად იცოდე,
ეგზომ ბედშავნი, გვებრალები შენაც და ისიც.
მაგრამ დიადი და უკვდავი ღმერთების შიშით,
რაიც გითხარით, იმაზე მეტს ვერაფერს გეტყვით

ოიდიპოსი - რა სარგებელი შეუძლია რომ მოიტანოს ხალხში დარხეულ დიდებას და მშვენიერ სახელს? ამბობენ თითქოს ქალაქებში ათენიაო ყველაზე მეტად ღვთისმოსავი, მას თუ ძალუმსო, შეიფაროს და მიეშველოს ბედკრულ უცხოელს. ნეტა სად არის ჩემდა მომართ ესე ყოველი, თუკი ამ წმინდა ფუმეთაგან მაყენებთ ახლა და შორს მამეებთ სახელისგან შეშინებულნი. განა საქმისგან ან თვით ჩემგან. მე ჩემ საქმეებს დათმენილს უფრო დავარქმევდი, ვიდრე ჩადენილს, თქვენ ხომ ის გასურდათ დედ-მამაზე მეთქვა რაიმე. მე კარგად ვიცი, მათ გამოა ეგ თქვენი შიში. მაინც, როგორ ვარ მე ბუნებით ბოროტი ნეტავ, თუკი საქმიოვე ვუპასუხე ჩადენილ საქმეს? განზრახ რომ მექნა, ამგვარადაც არ ვიქმდი ბოროტს. თქვენთან მოსული - არრასმცოდნე მოვსულვარ სულაც, მათგან კი, სწორედ მცოდნეთაგან, ვეწე ესოდენ, სწორედ მათ გამო ვდგავარ ეხლა თქვენს წინ, უცხოწო. ღმერთებს გაფიცებთ, დამიცავით, რაკი შემპირდით. ღმერთების შიშით ნურასოდეს შელახავთ მეტად უკვდავთა პატივს რამე საქმით; გწამდეთ, ღმერთები მოკვდავთა შორის ღირსეულსაც ხედავენ მუდამ და უღირსებსაც ჭვრეტენ მათში. მათგან გაქცევას ვეროდეს შეძლებს უსამართლო ვინმე მოკვდავი. დე, ნუ ჩაიდენ, ნუ შელახავ უღირსი საქმით სვეკეთილი და დიდებული ათენის სახელს, არამედ ისე, ვით მიმიღე - ხელშეუხები მავედრებელი - დამტოვე და დამიცავ კიდეც. ნუ დამამცირებთ სახილველად ეგზომ შემზარავს; ღმერთშემოსილი და წმინდანი მოვსულვარ თქვენთან და სარგებელიც დიდი მომაქვს ათენელთათვის.

როცა მეურვე მოვა ვინმე, თქვენი პატრონი, მაშინ მოისმენ, ყოველივეს მაშინ გაიგებ, ხოლო მანამდე არაფერი არ ჰქმნა ბოროტი.

ქორო - ჰოი, მოხუცო, უეჭველი მოწიწების და კრძალვის ღირსია შენი აზრი, შენი სიტყვები როდი არიან უსრულონი, ისე ვით ადრე. დაე, ამ ქვეყნის მეუფეთა განბჭონ ისინი.

ოიდიპოსი - მაგრამ სად არის ქვეყნის მეფე, უცხოტომელწო?

ქორო - თავისი მამის და წინაპრის დიად ქალაქში, მასაც ეტყოდა მაცნე იგი, ჩვენ რომ შეგვყარა.

ოიდიპოსი - ო, ნუთუ მართლა მიწყალობებს ეგოდენ ზრუნვას, რომ ბრმა ბერიკაცს აქ მეახლოს თავისი ფეხით?

ქორო - ძალზე უხვადაც, თუ სახელი უხსენეს შენი.

ოიდიპოსი - ჰო, მაგრამ ნეტავ ვინ აუწყებს ამ ამბავს მეფეს?

ქორო - გზა გრძელი არის მეტისმეტად, მაგრამ მგზავრები საკმაოდ სწრაფად ავრცელებენ სამეფოს ამბებს, ეტყვიან მას და უმალ შენსკენ გამოსწევს იგი. შენს სახელს ყველა კარგად იცნობს, რაწამს ამცნობენ შენ მოგაშურებს, ნებიერად ეძინოს თუნდაც.

ოიდიპოსი - მისი ქვეყნის და თავად ჩემდა საბედნიეროდ მოვიდეს იგი - ვინ არ არის თავის მოკეთე.

ანტიგონე - ო, კრონიდესო! რა ვიფიქრო, ან რა ვთქვა, მამა?

ოიდიპოსი - რა მოხდა, ჩემო ანტიგონე?

ანტიგონე - ვიღაცა ქალი.

აქეთკენ მოდის ეტნურ კვიცზე ამხედრებული,
თესალიური ქუდი მაღავს ქალის პირსახეს
თავისი ფართე ფარფლისაგან მომდგარი ჩრდილით.
რა ვთქვა?

მართლა ის არის, თუ არ არის, ხომ არ ვტყუვდები?
ხან ამას ვფიქრობ, ხან იმას, ვერაფერს ვამბობ.
ბედშავი...

არა, არ ვცდები. შორიდანვე მეაღერსება
გაბრწყინებული მისი სახე და მისი მზერა,
ეჭვი არ არის, ჩემს სანუკველ ისმენეს ვხედავ.

ოიდიპოსი - როგორ თქვი, შვილო?

ანტიგონე - შენ შვილს ვხედავ, ძვირფასო მამა,
შენ შვილს და ჩემს დას, უკვე ხმებიც გარკვევით მესმის.

ისმენე - ო, რა ტკბილია და ძვირფასი ეგ თქვენი ხმები,
დისა და მამის! ძლივს გიპოვეთ და აი ახლაც
გიყურებთ თქვენ და ძლივსღა გარჩევთ მწუხარებისგან.

ოიდიპოსი - მოხვედი, შვილო?

ისმენე - რა ბედშავი ყოფილხარ მამა!

ოიდიპოსი - შვილო, აქა ხარ?

ისმენე - ჰო, აქა ვარ, ძლივს მოვაღწიე.

ოიდიპოსი - ხელი მომკიდე!

ისმენე - ჰა, ორთავეს გეხვევით, მამა.

ოიდიპოსი - დაო და შვილო!

ისმენე - ცხოვრებაო ეგზომ მძიმეო!

ოიდიპოსი - ჩვენ ორზე ამბობ?

ისმენე - და აგრეთვე ჩემს ბედშავ თავზე.

ოიდიპოსი - რამ მოგიყვანა მაინც, შვილო?

ისმენე - შენს გამო ზრუნვამ.

ოიდიპოსი - ნახვა მოგწყურდა?

ისმენე - ჰო, და თანაც ამბები მომაქვს.

ამ კაცთან ერთად, უერთგულეს მონად რომ შემრჩა.

ოიდიპოსი - თქვი, შენი ძმები რას იქმონან ან სად არიან?

ისმენე - სადაც არიან, საშინელი რამ სჭირს ორთავეს.

ოიდიპოსი - ჰოი, რაოდენ მსგავსი არის მათი ყოფა და
მათი ბუნება ეგვიპტური ადათ-წესების.

ამ ქვეყნის კაცნი ჩვეულებრივ სახლში სხედან და
ქსელსა ბეჭავენ. ცოლები კი ამნაირ კაცთა
ნიადაგ კარში ირჯებიან სარჩოს გულისთვის.
თქვენაც აგრე ხართ; ჩემზე ზრუნვა შეჭფერის ვისაც,

ქალწულებივით ჩაკეტილან თავიანთ სახლში,
 თქვენ კი მათ ნაცვლად იზიარებთ ესოდენ მძიმე
 ჩემს კუთვნილს ტანჯვას. აჰა იგიც - რაწამს ყრმობიდან
 გამოვიდა და მოიმაგრა ნორჩი სხეული -
 ბედშავი მუდამ თან დამყვება და უსინათლოს
 მუდამ ერთგულად დამატარებს ტყესა და ღრეში,
 ხშირად ატყდება უხმაურს და ულუკმაპუროს
 წვიმების თქეში, ხშირად ტანჯავს მზის სიმხურვალე,
 საოცრად მტკიცე - არად აგდებს იგი მშობლიურ
 სახლში არყოფნას, ლუკმაპური თუ ექნა მამას.
 შენ კი, ო, შვილო, ჯერაც ადრე შენს ბედკრულ მამას
 კადმოსელთაგან იდუმალად რომ მოიტანე
 ჩემს ცხოვრებაზე ნამისნევი ქურუმთა სიტყვა, -
 ერთგული დარჩი, თებედან რომ გამომამევეს.
 და, აი, ახლა მამისათვის ნეტავ რა სიტყვა
 მოგაქვს, ისმენე, სამშობლოდან გრძელი გზით მოსულს?
 ტყუილუბრალოდ არ მოსულხარ, მე კარგად ვიცი
 ან იქნებ მართლაც არ აპირებ ავის უწყებას?

ისმენე - თუ რანაირი ტანჯვა ვნახე, ძვირფასო მამა,
 როდესაც შენსას ვეძიებდი ადგილსამყოფელს,
 არ გეტყვი, რადგან აღარა მსურს, გავიხსენო და
 კვლავ განვიცადო ერთგზის უკვე განცდილი ტანჯვა.
 მე იმ ამბავთა საუწყებლად მოვსულვარ შენთან,
 შენს ბედუკულმართ ვაჟიშვილებს რომ სჭირთ ამჟამად.
 ჯერ აგრე სურდათ, კრეონტისთვის დაეთმოთ ტახტი
 და მით ახალი ბიწისაგან ეხსნათ ქალაქი.
 საგვარეულო წყევლას ჭვრეტდნენ და ავბედობას,
 წყევლას, რომელიც გაუხარელ შენს სახლში მკვიდრობს.
 ახლა კი ღმერთთა ნებითა და თვით მათი ავი
 გონების ძალით შულღს მიეცნენ სამგზის ბედშავნი, -

მმართველობა სურთ და ტირანის ძალაუფლება.
 და, ჰა, ასაკით უმცროსი და გვიან შობილი
 ტახტს ართმევს ადრე დაბადებულ პოლინიკეს და
 შორს განაძეგებს სამშობლოდან. და ის კი თურმე,
 ასეთი ხმები გავრცელდა და დაირხა ჩვენში.
 შორეულ არგოსს გაქცეულა, ახალ მოყვრებს და
 ახალ მეგობრებს იძენს თურმე. აგრე ჰგონია,
 ან დაიპყრობსო თვით არგოსი კადმეის დაბლობს,
 ან ისევ თვით მას ატყორცნისო მაღალ ზეცაში.
 ფუჭი სიტყვები როდი არის, რაც მე გითხარი,
 არამედ საქმე საშინელი, არ ვიცი, მამა,
 ვით მოუღბებათ შენს ტანჯვაზე გული უკვდავებს.

ოიდიპოსი - ნუთუ ისევ გაქვს ნუგეში და იმედი, ღმერთებს
 ჩემი თავი აქვთ, რომ ესოდენ ბედშავს მიშველონ?

ისმენე - უცილოდ, მამა, თუკი ახალ ნამისნს ვენდობით.

ოიდიპოსი - ჰო, მაგრამ რომელს. რას გვაუწყებს ეს ნამისნევი?

ისმენე - მას, რომ ოდესმე, თავისათვის საკეთილდღეოდ,
 მკვდარს ანდა ცოცხალს დაგიწყებენ ძებნას თებელნი,

ოიდიპოსი - ამგვარი კაცი რა სიკეთეს მოვუტან ვინმეს?

ისმენე - მისნობა ამბობს, შენშიაო იმათი ძალა.

ოიდიპოსი - ოდეს არცა ვარ, ნუთუ სწორედ ამ დროს ვარ კაცი?

ისმენე - ადრე დაცემულს კვლავ გაღზევებს უკვდავთა მოდგმა.

ოიდიპოსი - ყრმად დაცემული, მოხუცი სურთ რომ ამაყენონ?

ისმენე - იცოდე, მამა, რომ კრეონტი განა თუ გვიან, -
სულ მცირე ხანში გეახლება ამ საქმისათვის.

ოიდიპოსი - რა განზრახვა აქვს, რას მიპირებს, ნეტავი, შვილო,

ისმენე - სურთ, რომ კადმოსის მიწის ახლოს გაცხოვრონ შენ და
მათ ხელში იყო, ქალაქში კი არროს შეგიშვან,

ოიდიპოსი - რაც გარეთაა, სარგებელი რა არის მასში?

ისმენე - ავი იქნება მათთვის შენი სამარის ტვირთი.

ოიდიპოსი - ღმერთის გარეშედაც, გონებითაც მისწვდები ამას,

ისმენე - ამის გამოა, ქალაქის წინ რომ სურთ გაცხოვრონ,
სურთ, რომ პატრონი აღარ იყო შენი თავისა.

ოიდიპოსი - მიწას თუ მაინც დამაყრიან ჩემი ქალაქის?

ისმენე - არ შეიწყნარებს ამას, მამა, დაღვრილი სისხლი.

ოიდიპოსი - მაშინ ისინიც ვერ დამძლევენ ვეღარასოდეს.

ისმენე - ოდესმე ტვირთად დააწვებათ კადმოსელთ ეგე.

ოიდიპოსი - ჰო, მაგრამ როგორ, მაინც რისგან, ჩემო ასულო?

ისმენე - შენი რისხვისგან, შენს საფლავთან რომ დადგებიან.

ოიდიპოსი - ვისგან შეიტყვე ყველაფერი, რაც მე მითხარი?

ისმენე - დელფოს კერიდან დაბრუნებულ მლოცველებისგან.

ოიდიპოსი - ფოიბოსმა თქვა, რომ ასეთი მომელის ხვედრი?

ისმენე - აგრე ამზობდნენ თებეს დაბლობს დაბრუნებულნი,

ოიდიპოსი - ჩემმა ვაჟებმა თუ გაიგეს ამაზე რამე?

ისმენე - მათაც შეიტყვეს და ორივემ მშვენივრად იცის.

ოიდიპოსი - და მას შემდეგაც, უკეთურთა რა ეს შეიტყვეს,
ტირანის ტახტზე გადაცვალეს მამაშვილობა?!

ისმენე - ტკივილით ვამზობ თუმცა ამას, მე მაინც ვამზობ.

ოიდიპოსი - დაე, ნუროდეს დააქრობენ უკვდავი ღმერთნი
მათ ბედისმიერ შულს და მტრობას, დე, თავად ჩემით
მოეღოს ბოლო მათ შულსა და მათ ორთაბრძოლას.
ბრძოლას, რომელშიც შუბით ლეწენ ერთმანეთს ძმები.
ისე რომ არც ის არ გადარჩეს, ვინაც კვერთხსა და
ტახტსა ფლობს ახლა და არც იგი დაბრუნდეს როსმე,
ვინც გააძევეს: მათ ხომ ორთა მე - მათი მამა -
არც კი დამიცვეს, სამშობლოდან მაგდებდნენ ოდეს,
არამედ სწორედ მათგან ვარ და მათი სიტყვით ვარ
გაძევებული სამშობლოდან ასე უღირსად.
ეგების თქვა, რომ თვით მე მსურდა ეს და ქალაქიც
ჩემი სურვილის თანახმადვე მოიქცა აგრე.
არა და არა, სწორედ იმ დღეს და სწორედ მაშინ,
როდესაც სული მიდუღდა და ოდეს ბორგნეულს

დაქოლვა მწადდა და სიკვდილი მიჩნდა საამოდ, -
 მაშინ არავინ ამისრულა ეგ ჩემი ნატვრა.
 მერმე კი, როცა დამიამდა მწარე ტკივილი,
 და როცა მივხვდი რომ უზომო ამ ჩემმა რისხვამ
 უფრო სასტიკად მაზღვევინა, ვიდრეა ამას
 იმსახურებდა შეცდომები, - ქალაქმაც სწორედ,
 სწორედ მაშინდა მოინდომა ჩემი განკვეთა.
 მათ კი - ღვიძლ შვილებს, თუმც შეეძლოთ დამხმარებოდნენ,
 არც კი ისურვეს მამისათვის ელონათ რამე.
 სიტყვაც არა თქვეს და მათხოვრად გამწირეს მამა.
 და, აჰა, ჩემი ასულები, რამდენადაც კი
 ბუნება აძლევთ ამის ძალას, მუდამ ცდილობენ,
 საფრთხეს მარიდონ და საზრდელი მიშოვნონ მოხუცს.
 ჩემმა ნაქებმა ვაჟებმა კი მშობლის მაგივრად
 ტახტსა და კვერთხს და მიწის მართვას დაადგეს თვალი.
 ისინი ვერროს იხილავენ ჩემში თანამდგომს,
 არც კადმეაზე მმართველობა მისცემს სარგებელს
 ოდესმე იმათ, განა მხოლოდ ისმენეს მიერ
 აქ მოტანილი მისნობაა ამის დასტური!
 ჯერ კიდევ ადრე ფოიბოსმა მამცნო იგივე.
 ახლა კი, დაე, მომიგზავნონ თუნდაც კრეონტი,
 ანუღა ვინმე სხვა ძლიერი მამრი თებესი,
 რადგან, უკეთუ ისურვებთ და ო, უცხო კაცნო,
 პატივმოსილი ღმერთქალების კრებულთან ერთად
 მოიკრებთ სიმხნეს, დიად მხსნელად აღმავლენთ მაშინ
 ამ მიწისათვის, და მტერთათვის ჩემთა კი - ტანჯვად.

ქორო - მართლაც ღირსი ხარ, ოიდიპოს, და შენთან ერთად
 ღირსი არიან სიბრაალულის შენი ასულნიც.
 და რახან სიტყვით გვევლინები ამ მიწის მხსნელად,
 მეც მინდა ერთი სასარგებლო რჩევა რამ მოგცე.

ოიდიპოსი - ჩემო ძვირფასო, ყველაფერზე მზადა ვარ ახლა,

ქორო - დაე, განწმენდა აღასრულე ქალღმერთებისთვის,
 ვისთანაც მოხველ და პატივი შელახე ვისიც.

ოიდიპოსი - ჰო, მაგრამ როგორ, ო, მასწავლეთ, უცხოტომელნო.

ქორო - უპირველესად, მარად მედინ წყაროსთვალიდან
 საკურთხი წყალი ამოიღე სუფთა ხელებით.

ოიდიპოსი - მერმე რაღა ვქნა, წმინდა ნაკადს ავიღებ ოდეს?

ქორო - კრატერებს ნახავ კაცის ხელით მარჯვედ ნაკეთებს,
 დაე, თავები და ყურები შეამკე მათი.

ოიდიპოსი - შალის ბაფთებით, რტოებით თუ კიდევ სხვა რამით?

ქორო - ახლად შეჭრილი კრავის მატყლით შეამკე მხოლოდ.

ოიდიპოსი - კეთილი, მაგრამ ამის შემდეგ რა აღვასრულო?

ქორო - წყალი დაღვარე აისისკენ პირშექცეულმა.

ოიდიპოსი - იმ ჭურჭლებიდან გადმოვღვარო, შენ რომ მითხარი?

ქორო - სამივეთაგან, მესამე კი სრულად დასცალე.

ოიდიპოსი - რითი შევავსო ის კრატერი, მასწავლე ეგეც.

ქორო - წყლითა და თაფლით, ოღონდ ღვინოს ნულარ გაურევ.

ოიდიპოსი - და როცა სითხით გაჯერდება მუქ-მწვანე მიწა?

ქორო - ორივე ხელით ზეთისხილის სამგზის ცხრა ტოტი ზედ დააწყვე და ამნაირით ილოცე ლოცვით.

ოიდიპოსი - სწორედ ეგ მინდა მოვისმინო ყველაზე მეტად.

ქორო - „მათ, ვისაც ვუხმობთ გულმოწყალებ, დაე, გულით და დაე, წყალობით შეიწყნარონ მავედრებელი!“
გინდ შენ ევედრე ან შენს ნაცვლად სხვა იყოს თუნდაც. ხმის აუწევლად, ჩუმად წართქვი ლოცვის სიტყვები. ნუ მოიხედავ, ასე ჩუმად წამოდი უკან. შემწედ გექმნები, აღასრულებ უკეთუ ყოველს. სხვარიც კი, შიში თუ მექნება შენს გამო მხოლოდ.

ოიდიპოსი - გესმით, შვილებო, რა გვაუწყეს აქაურებმა?

ანტიგონე - გავიგეთ, მამა, მაშ, გვიბრძანე, როგორ მოვიქცეთ,

ოიდიპოსი - თვით მე ვერ წავალ, რადგან ორი უბედურება - უსინათლობა და სისუსტე - თან მახლავს მუდამ. დეე, თქვენგანმა აღასრულოს იგი ერთ-ერთმა, რამეთუ ვფიქრობ, რომ ათასის ნაცვლად თვით ერთი სულიც იკმარებს, თუ ერთგული იქნება საქმით. თუმცადა ახლა აჯობებს, რომ ვიჩქაროთ, მე კი ნუ მიმატოვებთ მარტოდმარტო; არ შეუძლია ჩემს უძლურ სხეულს მოძრაობა დაუხმარებლად.

ისმენე - დე, იყოს ასე, ყოველივეს მე აღვასრულებ, მაგრამ მასწავლეთ, როგორ უნდა წავიდე, რა გზით,

ქორო - ტევრის მიღმაა ის ადგილი, უცხო ასულო, თუ რამ დაგჭირდეს, დარაჯს ჰკითხე იქავე მცხოვრებს.

ისმენე - აჰა, მივდივარ, ანტიგონე, შენ კი დარჩი და მამას შეხედე, შვილს, რომელიც მშობლებზე ზრუნავს, ამგვარი გარჯა არც კი უნდა მიაჩნდეს გარჯად.

კომოსი

სტროფი ა

ქორო - საშინელია თუმც, უცხო კაცო, კვლავ გაღვიძება იმ დამარხული ძველი ცოდვის, - ძლიერ მწადია, რომ შევიტყო...

ოიდიპოსი - რა გწადს შეიტყო.

ქორო - სავალალო და გარდაუვალი ტანჯვა განმიცხადე შენი.

ოიდიპოსი - სტუმარ-მასპინძლობის გამო ნუ გამამხელინებ ცოდვებს.

ქორო - ყველგან რომ ისმის და რომ არ ცხრება, - მართლის გაგება მწადია მასზე.

ოიდიპოსი - ვაგლახ, მე ბედშავს!

ქორო - გთხოვ, დამიჯერე, ნებას დამყევ.

ოიდიპოსი - ვაგლახ, ო, ვაგლახ!

ქორო - ნებას დამყევი, აკი თავად გისრულებ წადილს.

ანტისტროფი ა

ოიდიპოსი - ო, ჩავივინე, ჩავივინე ის ავი საქმე,
თუმცა ღმერთია ამის მოწმე -
ჩემი სურვილით არ მიქნია.

ქორო - მაშ, როგორ მოხდა?

ოიდიპოსი - ავბედ ქორწილით შემკრა ქალაქმა
სრულიად არაფრის მცოდნე.

ქორო - ნუთუ დედაშენის ბედშავ
საწოლზე იწეკი მართლა?

ოიდიპოსი - აჰ, სიკვდილია ამის მოსმენა,
უცხოვ. ესენი ორივე ჩემი...

ქორო - რისი თქმა გინდა?

ოიდიპოსი - ასულნი, ორი სატანჯველი...

ქორო - ზევსო, ო, ზევსო!

ოიდიპოსი - ჩემივე დედის ტკივილებით იშვნენ ისინი.

სტროფი ბ

ქორო - ასულნი არიან?

ოიდიპოსი - და... ორი ღვიძლი და...

ქორო - ვაგლახ!

ოიდიპოსი - ო, ვაგლახ, ათასი სიავის ვიწვნიე კვეთება.

ქორო - შენ ჩავივინე...

ოიდიპოსი - მე, ო, არა!

ქორო - მაშ, ვინდა?

ოიდიპოსი - ძღვენი
ავიღე, რომელიც აროდეს არ უნდა

ამელო ბედშავს ვალში მყოფი ქალაქისაგან.

ანტისტროფი ბ

ქორო - ბედკრულო! მოჰკალი...

ოიდიპოსი - ვინ? რა გაურს უწყოდე?

ქორო - მამა?

ოიდიპოსი - ო, ვაგლახ, პირველზე მეორეს მაყენებ ჭრილობას.

ქორო - აკი მოჰკალი...

ოიდიპოსი - ჰო, მოჰკალი, მაგრამ მე მქონდა...

ქორო - რა გქონდა?

ოიდიპოსი - ის რაც გამამართლებს.

ქორო - და მაინც?

ოიდიპოსი - გეტყვი,
განა თუ განზრახ მოკვალი და დავლუპე იგი,
კანონით სუფთა არრასმცოდნე ვიქმდი ამ საქმეს.

ქორო - და, აჰა, ისიც ეგვესის ძე, მეუფე ჩვენი
უკვე აქ არის, აქ მოსულა შენგან ხმობილი.

თესევსი - ადრეც მსმენია მრავალთაგან, ადრეც ვიცოდი,
ვით დაასისხლე და შენივე ხელით დაიქრე
ეგ შენი თვალნი, ლაიოსის ძეო, გზაზედაც
მამცნეს შენზე და უფრო მეტად შეგიცან ახლა,
ოდეს სამოსი და საზარი ეგ შენი სახე
ცხადს ხდიან ჩემთვის, თუ ვინა ხარ, მე მებრალები
და ამიტომაც, ოიდიპოს, მინდა შევიტყო.
თუ რა გსურთ ჩემი ქალაქისგან ან თავად ჩემგან.
შენ და შენსავით სვეუბედურ მაგ შენს თანამდგომს.
მითხარ, რამეთუ ეგ ზომ მძიმეს, რას მეტყვი მაინც,
მე რომ უარით გაგისტუმრო, მე, ვინაც თავად
უცხოობაში ვიზრდებოდი ადრე შენსავით
და სამშობლოსგან მოცილებულს ყველაზე მეტი
განსაცდელი და უბედობა დამატყდა თავზე.
სწორედ ამიტომ არც ერთ უცხოს - შენის არ იყოს -
უარს არასდროს არ ვეტყოდი დახმარებაზე.
რამეთუ ვიცი, რომ კაცი ვარ და რომ ამიტომ,
ხვალინდელ დღისგან შენსაზე მეტს არაფერს ველი.

ოიდიპოსი - მოკლე სიტყვაშიც სულდიდი და კეთილშობილი
გამოჩნდი, თესევს, და ამიტომ არც მე შემრცხვება,
მოკლედ რომ გითხრა, შენ თავად თქვი, ვინა ვარ მე და
ვისი შვილი ვარ ან რომელი ქვეყნით მოსული.
ამადაც სხვას მე არრას გეტყვი, მას გეტყვი მხოლოდ,
შენგან რომ ვითხოვ და სათქმელსაც ამით მოვრჩები

თესევსი - მაშ, სწორედ ეგ თქვი, რათა კარგად გავიგო იგი.

ოიდიპოსი - მოვსულვარ, რათა უბედური ჩემი სხეული
ძღვნად მოგიბოძო, ღარიბია თუმც ხილვად იგი.
სარგებელს მასში მეტს იპოვი, ვიდრე მშვენებას.

თესევსი - ჰო, მაგრამ მაინც რა სარგებლით მოხვედი ჩემთან?

ოიდიპოსი - მოვა ამის დრო და გაიგებ, ჯერ ნურას მკითხავ,

თესევსი - მაინც როდისთვის განცხადდება ეგ სარგებელი?

ოიდიპოსი - როცა მოვკვდები და შენს მიერ დავიმარხები.

თესევსი - შენ აღსასრულზე მევედრები. ცხოვრების გზას კი
ან ივიწყებ და ან არაფრად აგდებ სრულიად.

ოიდიპოსი - ჰო, რადგან იგი თავს მანდ იყრის, მანდ იკრიბება.

თესევსი - მაგრამ წყალობას მეტისმეტად მცირეს მთხოვ მართლაც.

ოიდიპოსი - კარგად იცოდე, საშინელი იქნება ბრძოლა.

თესევსი - რა ბრძოლა? შენი ვაჟებისა? ან იქნებ ჩემი?

ოიდიპოსი - შვილები ძალას მოიხმარენ ჩემს წასაყვანად.

თესევსი - უკეთუ ეგ სურთ, არც შენ გარგებს, რომ განერიდო.

ოიდიპოსი - როცა მე ვთხოვდი, სწორედ მაშინ გამაგდეს მათაც.

თესევსი - უბედობის ჟამს არას გარგებს, ბედშავო, რისხვა.

ოიდიპოსი - მაშინ მირჩიე, როს გაიგებ; ახლა - მისმინე.

თესევსი - მაუწყე, რადგან არ შემფერის ზრახება უცებ.

ოიდიპოსი - ყველაზე დიდი ბოროტება დამატყდა თავზე.

თესევსი - ძველ ავბედობას ხომ არ ამბობ შენი გვარისას?

ოიდიპოსი - არა! ამას ხომ ელინთაგან ყველა გაჰყვირის.

თესევსი - ამაზე უფრო საშინელი რა გელის მაინც,

ოიდიპოსი - აი, თუ რა მჭირს: - უმოწყალოდ გამომამევეს ჩემი მიწიდან თვით ჩემივე ვაჟიშვილებმა და ვერც ოდესმე დავბრუნდები, ვით მამისმკვლელი.

თესევსი - რადღა გიხმობენ, თუკი ცალკე იცხოვრებთ კვლავაც?

ოიდიპოსი - ღვთიური ბაგე აიძულებს, ასე მოიქცნენ.

თესევსი - რა შიში არის, მათ რომ ტანჯავს ამ მისნობიდან?

ოიდიპოსი - ის, რომ უცილოდ ეს ქვეყანა, დაღუპავს იმათ.

თესევსი - მაინც რამ უნდა ჩამოაგდოს ჩვენს შორის მტრობა?

ოიდიპოსი - ჰოი, ეგევსის სანუკვარო ძეო, მარტოდენ ღმერთებს არ უწევთ მოხუცება ანდა სიკვდილი. სხვას კი ყველაფერს ჟამი მუსრავს ყოვლის მძლეველი. ილევა ხოლმე მიწის ძალაც, ძალაც სხეულის, კვდება ნდობა და უნდობლობა იწვის იმის წილ. არც მეგობრებში, არც ქალაქთა შორის არ მკვიდრობს კეთილგანწყობა ურყევი და შეუქცეველი, ზოგისთვის ადრე, ზოგისთვისაც მოგვიანებით ამო სიყვარულს კვლავ სიმწარე შეცვლის რაიმე. და თუკი თებეს ნათელი დღე ადგას ამჯერად და კარგად არის იგი შენთან, ხანგრძლივი ჟამი დღეთა კვალდაკვალ აურაცხელს წარმოშობს ღამეს და მათ სრბოლაში ამჟამინდელ ამ მეგობრობას მცირე სიტყვისთვის გაფანტავენ მძლავრი შუბლები; და მაშინ ჩემი ცივი გვამი, მიწად დაფლული, მათ ცხელ სისხლს შესვამს, თუკი ზევსი ზევსია კვლავაც და ნათელია აპოლონიც მისგან ნაშობი. თუმცადა არ ხამს, იდუმალზე ვიუზნო ახლა, მომეცი ნება, არ გაუწყო და შენგან მხოლოდ ნდობას ვითხოვდე ძველებურად, და თუკი ღმერთნი არ მატყუებენ, არც შენ იტყვი, რომ ოიდიპოსს ამაოდ მიეც შესაფარი ამ შენს მიწაზე.

ქორო - მეფეო, იგი ადრეც აგრე ამბობდა, თითქოს ამგვარ სარგებელს მოუტანდა ამ ჩვენს ქვეყანას.

თესევსი - განა კი ვინმე უკუაგდებს ამგვარი კაცის კეთილგანწყობას, რომლისთვისაც, ვით მეგობრისთვის, ზიარი არის დასაბამით ეს ჩვენი კერა?

ესეც არ იყოს, თვით ღმერთქალთ მავედრელია
და ძღვენსაც მცირეს არ გვპირდება მე და ჩემს მიწას.
მეც ყოველივე ამის გამო არ უკუვავადებ
მადლს ამ კაცისას, დე, იცხოვროს ამ ჩვენს მიწაზე.
თუკი აქ ნებავეს სტუმარს მოცდა, მაშინ შენ დარჩი
მასთან დარაჯად, ან, თუ უნდა, თვით მე წამომყვეს.
ამოირჩიე, ოიდიპოს, რა გირჩევნია.
მე კი ყველაფერს აგისრულებ, რასაც ინებებენ,

ოიდიპოსი - მაღალო ზევსო, მაღლი მიეც ყველა ამნაირს.

თესევსი - და მაინც რა გსურს? ჩემს პალატაში წამოხვალ იქნებ?

ოიდიპოსი - ნეტავ შემემძლოს. მაგრამ ეს ხომ ის ადგილია...

თესევსი - რა განგიზრახავს ამ ადგილას? თქვი, არ დაგიშლი.

ოიდიპოსი - სადაც ისინი უნდა ვძლიო, ვინც გამამძევა.

თესევსი - აკი აქა ხარ, იქნებ მართლაც დიდ ძღვენს მპირდები.

ოიდიპოსი - უკეთუ საქმით უერთგულებ შენსავე სიტყვებს.

თესევსი - გჯეროდეს ჩემი და მომენდე, არ გიღალატებ.

ოიდიპოსი - ფიცი რომ გთხოვო, როგორც უღირსს, ვერ გკადრებ ამას.

თესევსი - ამ სიტყვაზე მეტს შენ ის ფიცი არრას მოგცემდა.

ოიდიპოსი - მაშ, რას მიპირებ?

თესევსი - რა გამინებს ყველაზე მეტად?

ოიდიპოსი - ისინი მოვლენ.

თესევსი - დე, ამაზე ამათ იზრუნონ.

ოიდიპოსი - მიმატოვებ და...

თესევსი - ნუ მასწავლი, რა გავაკეთო.

ოიდიპოსი - და მაინც ვშიშობ.

თესევსი - გული ჩემი არ შიშობს სულაც.

ოიდიპოსი - არ იცი მათი დანაქადნი...

თესევსი - მე ვიცი, ჩემი
ნების გარეშე ვერ წაგიყვანს აქედან, ვერვინ.
ამაო არის ქადება და ცხელ გულზე თქმული
გრძელი სიტყვები მუქარისა. დაუბრუნდება
გონება მთქმელს და განქარდება ის დანაქადნიც.
დაე, იმთაც დაგემუქრონ და დაგექადნონ
შენი წაყვანით. მე კი ვიცი - აქეთ წამოსულთ
ძნელად სავალი და ვრცელი ზღვა დახვდება გზაზე.
ასე რომ, მხნედ და მშვიდად იყავ ჩემ გარეშედაც.
უკეთუ მართლაც ფოიბოსმა მოგაგზავნა ჩემთან.
მე ისიც ვიცი, როცა შენთან აქ არ ვიქნები,
ჩემი სახელიც კი დაგიცავს სიავისაგან.

პირველი სტასიმონი**სტროფი ა**

ქორო - ცხენებგანთქმული ამ დიად ქვეყნის
 საუკეთესო კუთხეს მოსულხარ
 თეთრ კოლონოსში, უცხოტომელო.
 აქ ხომ ნიადაგ გალობს ბულბული,
 ამ მწვანე ტევრში, ამ წმინდა ტევრში,
 ხმაწვრიალა და სევდიანი.
 შეფარებული მუქ-მწვანე სუროს,
 ანდა კრძალულ და ღმრთისთვის შეწირულ
 ნაყოფით მდიდარ, მარად უმზეო,
 ქართა არმცოდნე
 უსიერ ტევრში, იქ, სადაც დადის
 აღტყინებული დიონისე, მისი გამზრდელი
 ქალღმერთებისგან თანხლებული.

ანტისტროფი ა

ყოველდღე ზეცის ნამით ნაპკური -
 აქვე ნიადაგ ჰყვავის ნარცისიც
 ლამაზმტევნება; ორი დიადი
 ქალღმერთის ძველი გვირგვინი. აქვე
 ოქროელვარე ჰყვავის ზაფრანაც,
 აროდეს სძინავთ და არ შრებიან
 მარადმედინი შენაკადები
 კეფისოსისა, მარად დის იგი - კეფისოსი -
 და კამკამა წყლით
 ანაყოფიერებს
 მკერდფართო მიწას; ის არც მუზათა

ფერხულებს სძულთ და არც ხელეზში ოქროს აღვირის
 მპყრობელ ღვთაებრივ აფროდიტეს.

სტროფი ბ

ის ხეც აქვეა, რომლის სადარი
 არა მსმენია, აზიაში ხარობდეს სადმე,
 ანდა პელოფსის დიად დორეიულ
 კუნძულზე იზრდებოდეს იგი -
 ხელითურგავი, თვით - ამოსული,
 მტრის იარაღთა ელდა,
 იგი დიდად ხარობს ამ ჩვენს ქვეყანაში -
 ზეთისხილის ხე, ბავშვთა მზრდელი, ფოთოლნათელი.
 ვერც ახალგაზრდა ხელყოფს მეუფე,
 ვერც უხუცესი ქვეყნის მეფე შემუსრავს იმას,
 აგრეა, რადგან ზევსის თვალი დასცქერის ხოლმე;
 თვალი - ყველაფრის მხედველი და ყოვლის მცნობელი,
 ათენაც მას ჭვრეტს თვალსხივოსანი.

ანტისტროფი ბ

თუმცაღა სხვაც მაქვს, უდიადესი
 ქება-დიდება მშობლიური ჩემი ქვეყნისთვის;
 ძღვენი დიადი დაიმონისა,
 მიწის დიდება, ტაიჭები და
 ფიცხი კვიციები, ზღვაცა დიადი.
 კრონოსის ძეო,
 ო, პოსეიდონ, შენ მიანიჭე
 ჩვენს ქალაქს ეგზომ დიდი სახელი, რადგან პირველად
 სწორედ აქ შეჰქმენ ცხენის აღვირი,
 შენივე ნებით მისრიალებს ესოდენ სწრაფად

მძლავრი ნიჭებით გაწყობილი ხომალდი ზღვაზე,
მიჰქრის და გვერდით ახლავს ასფეხა
ნერეიდების გუნდი.

მეორე ეპისოდიონი

ანტიგონე - მხარეო, ეგზომ ქებულო და ქებაშესხმულო,
შენ ახლა უნდა გაამართლო შენი სახელი.

ოიდიპოსი - ახალი მოხდა, შვილო, რამე?

ანტიგონე - კრეონტი მოდის
აქეთკენ, მამა, კრეონტი და მისი ამაღა.

ოიდიპოსი - ჰოი, ძვირფასო უხუცესნო, გამოაჩინეთ,
რომ ამ ერთხელაც დამიფარავთ ავბედებისგან.

ქორო - მერწმუნე, კვლავაც შეგეწევი, მე თუ დავბერდი;
როდი მიხრწნილა ძლიერება ჩემი ქვეყნისა.

კრეონტი - სამეფოს კეთილგვაროვანო უცხო მოხუცნო.
თითქოსდა რაღაც ანაზდეულ შიშს ვხედავ ახლა
მაგ თქვენს თვალეზში, ჩემი მოსვლის გამო ანთებულს,
ნუ გეშინიათ, ნურც ავ სიტყვას მეტყვით რაიმეს,
თქვენთან იმისთვის როდი მოველ, თქვენ რომ გგონიათ,
მოხუცი ვარ და კარგად ვიცი, რომ ეს ქალაქი
ძლიერია და უდიდესი მთელს ელადაში.
ასაკით ამის თანატოლი გამომაგზავნეს,
რომ დავარწმუნო, კვლავ თებეში დაბრუნდეს იგი.
განა თუ ერთმა იმათგანმა, მთელმა ქალაქმა
გამომავაგზავნა ამისათვის, - მე მის ნათესავს -

ყველაზე მეტად მაწუხებდა მისი ვარამი.
მაგრამ, ბედკრულო ოიდიპოს, დამიჯერე და
დაბრუნდი ჩვენთან, მთელი ხალხი შენი ქვეყნისა
სამართლიანად გიხმობს უკან, მე კი - მეტადრე,
უბოროტესი თუ არა ვარ მოკვდავთა შორის,
ტანჯვას როგორღა არ მომგვრიდა შენი სიმწარე,
ახლა, როდესაც შენ გიყურებ სვეგამწარებულს.
მარად სხვის კარზე მოწანწალეს და ამ ერთადერთ
მსახურთან ერთად ლუკმაპურის საბრალო მთხოვნელს.
განა ოდესმე ვიფიქრებდი, რომ ამდენ ვარამს
ნახავდა იგი, ტკივილსა და ასეთ შერცხვენას?
მათხოვრად იქცა შენი შვილი შენზე ზრუნვაში.
მას ამ ასაკში გაუთხოვარს, აგრე უმწეოს,
ადვილად აყრის პატის ვინმე ამ ხეტიალში.
ბედშავმა, განა ამ სირცხვილით, მე არ მოგჭერი
თავი შენა და შენს ოჯახსაც, აგრეთვე ჩემს გვარს?
ვერსად დამალავ ამ სიმართლეს, მაგრამ ამჯერად
დამიჯერე და შენ დამალე იგი მშობლიურ
ღმერთთა გულისთვის, დამიჯერე, კვლავ დაუბრუნდი
მშობლიურ თებეს, მეგობრულად დაემშვიდობე
ამ ქალაქს იგი ღირსი არის, მშობლიური კი
უფროა ღირსი, დამბადებელს რომ სცე პატივი.

ოიდიპოსი - შენ, ო, ყველაფრის მკადრებელო, შენ, ვისაც ძალგიძს,
მართალი სიტყვით გაამზადო ჭრელი ხაფანგი,
მანც რას ცდილობ, ხომ არ გინდა კვლავ შემიპყრო და
მეტი ტანჯვისთვის მეორედაც ჩამიგდო ხელში?
ჯერ აგრე გასურდა, ოჯახური უბედურებით
მეტანჯა ბედშავს, და როდესაც განკვეთა გთხოვე,
არ მოისურვე მთხოვნელისთვის მაღლი მოგედვნა.
ხოლო როდესაც მოვაჯერე ამ რისხვით გული

და ისევ ამოდ მომეჩვენა სახლში ცხოვრება,
 შენც სწორედ მაშინ გამაძევე ჩემი თებედან,
 ჩვენს სიახლოვეს როდი თვლიდი საამოდ მაშინ!
 ახლა კი, როცა კვლავ იხილე, რომ მთელი თებე
 და მთელი ერი კვლავ კეთილი თვალთ გიცქერის,
 გსურს გამიტყუო ავ საქმეზე ტკბილად მოუბარს.
 ძალად სიყვარულს რა სიამე ახლავს ნეტავი?
 ეგ იმასა ჰგავს, ვინმეს რამე სთხოვო და იმან
 არც მოისურვოს შენი შველა, მერმე კი, როცა
 აგისრულდება ის ნატვრა და სავსე ხარ მისით,
 მანაც გიბოძოს. მაღლი არის განა ეს მაღლი?
 უაზროს განა მიიღებდი ასეთ სიკეთეს?
 ცხადზე ცხადია, ამგვარ რამეს მთავაზობ შენაც,
 სიტყვით ჩინებულს, ხოლო საქმით მეტადრე ბოროტს.
 ამათაც ვეტყვი, რომ გამოჩნდეს შენი სიავე.
 განა თუ მართლა შინ გწადია ჩემი წაყვანა,
 გინდა თებესთან დამასახლო, რათა შენს ქალაქს
 დიადი ძლევა ააშორო ამ ქვეყნისაგან,
 შენ ვერ მიიღებ ამას ჩემგან, სამაგიეროდ
 შურისმგებელი ჩემი სული მარად იცოცხლებს
 ჩემს ქვეყანაში, ჩემს ვაჟებს კი, დე, ჩემი მიწა
 იმდენი შეხვდეთ, სამარისთვის რომ ეყოთ მხოლოდ,
 თებეს რა ხდება, შენზე უკეთ არ ვიცი განა?
 იმდენად უკეთ, რამდენადაც უკეთვე მესმის
 ფოიბოსისა და იმისი მამისა ზევსის.
 ფარისევლური და ესოდენ გაქნილი ენით
 მოსულხარ ჩემთან, მაშ, იცოდე ემაგ სიტყვებით
 სიავეს უფრო მეტს ეწევი, ვიდრე სარგებელს.
 თუმცადა ვიცი, დარწმუნებას ვერ შევძლებ შენსას,
 მაშ, განვედ! ჩვენ კი აქ გვაცხოვრე, თუკი არა გვძულს,
 არც აქ იქნება ავბედითი ჩვენთვის ცხოვრება.

კრეონტი - როგორ გგონია, ეგ კამათი ვისთვის მოიტანს
 მეტ სიავეს და უბედობას, ჩემთვის თუ შენთვის?

ოიდიპოსი - ყველაზე მეტად ის მაამებს, რომ ვერც ჩემი და
 ვერც ამ მოწმეთა მოახერხო გადარწმუნება.

კრეონტი - შე უბედურო, ჟამთან ერთად არ მოდის განა
 კაცთათვის ჭკუა? ასაკისა გრცხვენოდეს მაინც.

ოიდიპოსი - ბასრი გაქვს ენა; მე არავის ვიცნობ მართალ კაცს.
 სუყველაფერზე კარგ ლაპარაკს რომ ახერხებდეს.

კრეონტი - ბევრს ლაპარაკობ, საჭიროს კი არაფერს ამბობ.

ოიდიპოსი - შენ კი ყველაფერს მოკლედ ამბობ და მუდამ დროზე,

კრეონტი - განა თუ მათთვის, ვინც გონებით შენი სწორია,

ოიდიპოსი - ჩემი და მათი სახელითაც გეტყვი, ო, განვედ,
 ნურც თვალს მადევნებ, თუ სად უნდა ვიცხოვრო თავად.

კრეონტი - მათ ვუხმობ მოწმედ - შენ კი არა - თუ რა სიტყვებით
 უმასპინძლდები შენს მეგობრებს, მაშინ შეგიპყრობ...

ოიდიპოსი - როგორ შემიპყრობ, თანამდგომნი მიცავენ თუკი?

კრეონტი - გარდა ამისა სხვა რამითაც მოგგვრი სატკივარს.

ოიდიპოსი - მაინც რა საქმე ახლავს ნეტავ მაგ შენს მუქარას?

კრეონტი - შენს ასულთაგან შევიპყარი უკვე ერთი და

შორს გავაგზავნე, მეორეს კი მალე წავიყვან.

ოიდიპოსი - ვაიმე, შვილო!

კრეონტი - შეიცხადებ სულ მალე მეტად.

ოიდიპოსი - ხელში ჩაიგდე?

კრეონტი - მალე ესეც მე მეყოლება.

ოიდიპოსი - უცხოტომელნო, რას აპირებთ? ნუთუ გამყიდით? ნუთუ ამ მკრეხელს არ გააგდებთ თქვენი მიწიდან?

ქორო - განვედ, საჩქაროდ გაგვეცალე, უცხოტომელო, შენ არც ახლა იქმ და არც ადრე იქამდი მართალს.

კრეონტი - მაშ, ისევ თქვენვე შეიპყართ, თქვენ წაიყვანეთ, მსახურნო, იგი, რახან თავად არ სურს წამოსვლა.

ოიდიპოსი - ვაიმე ბედკრულს, სად გავიქცე? ვის ვთხოვო შველა - ღმერთებს თუ მოკვდავთ?

ქორო - რას სჩადიხარ, უცხოტომელო?

კრეონტი - მე ამას არც კი შეეხებივარ, მე ჩემი მიმყავს.

ოიდიპოსი - მიწის პატრონნო!

ქორო - უცხო კაცო, არ იქმ სიმართლეს.

კრეონტი - მე სიმართლეს ვიქმ.

ქორო - შენ? სიმართლეს?

კრეონტი - ჩემები მიმყავს.

კომოსი

სტროფი

ოიდიპოსი - ჰოი, ქალაქო!

ქორო - არ გაუშვებ განა? ძალას გაგემებ.

კრეონტი - შეჩერდი!

ქორო - არა, შენ ხომ მკრეხელობ.

კრეონტი - თავად ჩემ ქალაქს შეებმები, თუ რამეს მავნებ.

ოიდიპოსი - განა მეც ამას არ ვამბობდი?

ქორო - ჩქარა გაუშვი ბავშვი.

კრეონტი - იმაზე ნუ მბრძანებლობ, რასაც არა ფლობ.

ქორო - გაუშვი-მეთქი.

კრეონტი - მე კი ვამბობ, შენს გზაზე წადი.

ქორო - მოდი, ო, მოდი, ადგილის მკვიდრნო, ქალაქს ჩემს ქალაქს ანგრევენ ძალით, ო, მომამურეთ.

ანტიგონე - ძალით მივყავარ, მომეშველეთ, უცხოტომელნო!

ოიდიპოსი - სად ხარ, შვილო, ო, სადა ხარ?

ანტიგონე - ძალით მივყავარ.

ოიდიპოსი - გამომიწოდე ხელი, შვილო.

ანტიგონე - არ შემიდლია.

კრეონტი - აღარ წაიყვანთ?!

ოიდიპოსი - უბედური, მე უბედური!

კრეონტი - დღეიდან უკვე ვეღარ ივლი ასე გზადაგზა იმ ორი კვერთხით შენ თუ ის გასურს, შენი სამშობლო და მეგობრები დაამარცხო, რომელთა მიერ ნაბრძანითა ვქმენ ეგ ყოველი მათმა ტირანმა, დე, დაამარცხე, გავა დრო და ვიცი, შეიგნებ, შენი თავისთვის არც ახლა იქმ სიკეთეს შენ და არც ადრე იქმდი, მოყვასთადმი მუდამ ეჭვით და რისხვით აღძრული, ეგ რისხვაა, მუდამ რომ გლუპავს.

ქორო - შეჩერდი, უცხოვ.

კრეონტი - მე კი ვამბობ, არ მომეკარო.

ქორო - არსად გაგიშვებ, სანამ იმათ არ დააბრუნებ.

კრეონტი - სულ მალე ალბათ, უფრო დიდსაც მომცემს მუქაფას თქვენი ქალაქი, განა მხოლოდ იმათ მოგტაცებთ.

ქორო - სხვას რას აპირებ?

კრეონტი - შევიპყრობ და წავიყვან მასაც.

ქორო - საშინელს ამბობ.

კრეონტი - აღვასრულებ კიდეც ნათქვამს.

ქორო - თუკი ამ ქვეყნის მეფე მოგცემს ამის უფლებას.

ოიდიპოსი - ო, ურცხვო ხმაო, გაბედავ და მეც შემეხები?

კრეონტი - შენ კი გაჩუმდი, გეუბნები.

ოიდიპოსი - ჰოი, ღმერთქალნო, ნუ გამხდით უტყვეს და მათქმევინეთ ეგ ჩემი წყევლა. უბოროტესო კაცთა შორის, ჩემს დამქრალ თვალებს ეგ ერთი თვალის წარსტაცე და წასვლას აპირებ. დაე, თვით შენც და შენს მოდგმასაც ისეთი მისცეს ყოვლისმხედველმა ჰელიოსმა სიცოცხლე სწორედ, როგორც თვითონ განვიცადე ჩემს სიბერეში.

კრეონტი - ხომ ყველაფერი დაინახეთ, ამ მიწის მკვიდრნო?

ოიდიპოსი - მეც მხედავენ და თავად შენაც და აგრე სჯიან - საქმით ვნებული სიტყვებითლა თუ ვიცავ ჩემს თავს,

კრეონტი - მე არ დავიცხრობ მრისხანებას, ძალით წავიყვან, თუმცა მარტო ვარ და ჟამითაც დამძიმებულლი.

ანტიტროფი

ოიდიპოსი - ვაგლახ, მე ბედშავს.

ქორო - რა თავხედი ხარ, ამას თუ ფიქრობ.

კრეონტი - ვფიქრობ.

ქორო - არაფრად არ ჩავთვლი ათენს.

კრეონტი - თვით პატარაც კი დაამარცხებს სიმართლით დიადს.

ოიდიპოსი - ო, გესმით განა, თუ რას ამბობს?

ქორო - ვერ იზამს ამას.

კრეონტი - ეგ ზევსმა იცის ერთადერთმა, განა თუ შენა.

ქორო - თავხედობ განა?

კრეონტი - ჰო, ვთავხედობ, შენ კი დაითმენ.

ქორო - ხალხო, ო, ყველავ, ქვეყნის რჩეულნო,
საჩქაროდ მოდით, მოდით, მართლაცდა
სჩადიან თვისას.

თესევსი - რა შფოთია? რა ძახილი? რად მომიხმეთ ბომონთაგან,
ოდეს ხარებს შევწირავდი კოლონოსის დიად მფარველს,
დიადი ზღვის ღმერთს და მეფეს? თქვით, მაუწყეთ ყოველივე,
რის გამოა აქ რომ მოველ ქვეითად და ეგზომ ჩქარა?

ოიდიპოსი - ჩემო ძვირფასო - მე გიცანი შენივე სიტყვით -
სამინელი რამ დავითმინე მისგან ახლახან.

თესევსი - მაინც რა მოხდა? ო, მითხარი, ვინ გავნო მაინც

ოიდიპოსი - კრეონტი იყო, შენ მას ხედავ, ის უკვე მიდის,
ბოლო ნუგეში - ასულები წამართვა ვინაც.

თესევსი - ამას რას ამბობ?

ოიდიპოსი - რაც გარდამხდა, ის მოისმინე.

თესევსი - საკურთხეველებს მიაშუროს დაუყოვნებლივ
მსახურმა ვინმემ და სუყველას ვინც კი იქ არის,
ქვეითებსაც და ცხენოსნებსაც აგრე უბრძანოს,
მთელი სისწრაფით გაემურონ იმ ადგილისკენ,
ორი სავაჭრო გზა რომ ერთვის ერთიმეორეს,
ვერც ასულები გაიტაცოს იმისმა ხალხმა
და არც მე გავხდე დასაცინი უცხოელისთვის.
მაშ, როგორც ვბრძანე, ჩქარა მას კი, უკეთუ მისი
შესაფერისი მრისხანებით აღვიძრებოდი,
უვნებელს არც კი გავუშვებდი ჩემი ხელიდან.
ახლა კი სწორედ იმ წესითვე მივიღებ ამას,
რა წესითა და რა კანონით თვითონ მოსულა.
ველარასოდეს მიატოვებ ამ მიწას შენით,
სანამდის ისევ აქ არ მომგვრი გატაცებულებს.
ღირსი არც თავად ჩემი იყო, რაც შენ მაკადრე,
არც შენი მიწის და არც მათი ვინაც შენ გშობა.
როცა მოსული სამართალით მოსილ ამ ქალაქს,
ქალაქს, რომელიც უკანონოდ არაფერს სჩადის,
არაფრად აგდებ მის ადათებს და ვით მძარცველი,

ძალას ხმარობ და ვისაც გინდა იტაცებ კიდეც,
 უკაცრიელად ხომ არ თვლიდი ჩემს ქალაქს ანდა
 მონებით სავსედ, მეც არაფრად მიგაჩნდი იქნებ?!
 არცა თუ თეზე გასწავლიდა ამგვარ სიავეს,
 არც იქ არ უყვართ, არც იქ ზრდიან უკეთურ ვაჟკაცთ,
 ვინმლო თუ არც შენ შეგაქებდა რა შეიტყობდა,
 ღმერთებისას და თვით ჩემივე კუთვნილს რომ მარცვავე,
 და ძალით მიგყავს საცოდავი მავედრებლები.
 ოდესმე მეც რომ მოვსულიყავ იმ შენს მიწაზე,
 უზენაესიც რომ მქონოდა რამე უფლება,
 ვინც ქვეყნის გამგე იქნებოდა იმის გარეშე
 გავიტაცებდი განა ვინმეს? მეხსომებოდა
 თუ როგორ უნდა იქცეოდეს ქალაქში უცხო.
 შენსავე ქალაქს არცხვენ ამით, ქალაქს, რომელიც
 არ იმსახურებს ამგვარ რამეს; ხანგრძლივმა ჟამმა
 დაგაბერა და გონება კი გაკლია ერთობ.
 ადრეც ვამბობდი, ამჯერადაც ამასვე გეტყვი,
 საჩქაროდ აქვე მომიყვანოს ასულნი ვინმემ.
 უკეთუ არ გასურს, უნდომლად და ნამალადევიად
 ამ ჩვენს მიწაზე დაგასახლონ მე ამას ვამბობ
 გონებითა და ამ გონების თანახმა ენით.

ქორო - ხედავ, სანამდის მიხველ, უცხოვ? კეთილშობილმა
 ავისმოქმედად დაგვანახვე ეგ შენი თავი.

კრეონტი - არც უკაცურად არ მივიჩნევ, როგორც შენა თქვი,
 და არც უგნურად მე შენს ქალაქს, ეგევსის ძეო.
 აგრე იმიტომ გავაკეთე, რომ მტკიცედ მწამდი,
 ამათზე არვინ დაიწყებდა იმნაირ ზრუნვას; -
 მათ დასაცავად თვით ძალაც კი ეხმარათ ჩემზე.
 აგრე ვიცოდი, მამისმკვლელს და ბოროტის მოქმედს,

კაცს, ვინაც ეგზომ ბიწიერი ცოლქმრობით შობა
 ბილწი შვილები, არ მისცემდით ადგილს თქვენს შორის,
 ისიც ვიცოდი, ბრძენთაბრძენი არეოპაგი,
 მსაჯული თქვენი, არასოდეს მოგცემდათ ნებას,
 ამ მაწანწალებს თქვენთან ერთად დაედოთ ბინა.
 სწორედ ამ რწმენით დავეუფლე მე ჩემ ნადავლსაც.
 თუმცაღა ამას არც ვიზამდი, მას რომ ჩემზე და
 ჩემს გვარზე ეგზომ საშინელი წყევლა არ ეთქვა,
 ვთვლიდი, რომ ვნებულს შური უნდა მეძია მასზე,
 რისხვისთვის განა სხვა სიბერე არსებობს ქვეყნად
 სიკვდილის გარდა მკვდარს არ შეძრავს ტანჯვა მარტოდენ
 მამ, რაც გენებოს, ის ირჩიე, თუმც მართალს ვამბობ,
 მარტო ვარ ახლა და ადვილად ძალგიძს დამძლიო,
 მაგრამ იცოდე, იმ საქმისთვის, შენ რომ ჩაიდენ,
 თუმც ხნიერი ვარ, შევეცდები მუქაფა გიზლო.

ოიდიპოსი - ო, უსირცხვილო თავხედობავ! მაინც ვინ გინდა,
 რომ დაამდაბლო - მე თუ ისევ შენივე თავი?
 მკვლელობაცა და ქორწინებაც, სხვა სიავენიც, -
 ეგ შენი ენა რომ მაბრალებს აგრე უსირცხვოს, -
 მე ბედშავს აკი უნებურად დამატყდა თავზე;
 თვით ღმერთებს სურდათ ამნაირად რომ მომხდარიყო,
 ჩვენს მიმართ რაღაც ძველისძველი რისხვა აქვთ ღმერთებს.
 ჩემში რას ნახავ ისეთნაირს, რის გულისთვისაც
 აგრე სასტიკად ვცოდავდი თავსა და ჩემებს?
 აბა განსაჯე თუკი მამას დელფოში უთხრეს,
 რომ შვილის ხელით სიკვდილია იმისი ხვედრი,
 არ არის განა უსამართლო - ცოდვა დამწამო
 მე, ვისაც მაშინ არც კი მყავდა დედა და მამა
 და ქვეყანაზე არც კი ვიყავ დაბადებული,
 და როცა ეგზომ უბედური ვიშვი ამქვეყნად.

რომ მამის ხელში ჩავარდნილი მამას ვკლავდი და არც კი ვიცოდი, თუ ვის ვკლავდი ან ვისი ნებით, ვით გამამტყუნებ ამ უნებურ საქმეში ნეტავ? შენც არც ის გაფრთხობს, დედაჩემის და შენი ღვიძლი დის ქორწილზედაც რომ მამალებ თავის მართლებას. ამასაც მალე მოგახსენებ, არ გავჩუმდები. რაკილა სინდისგარეცხილი აღმოჩნდი თავად, მშობა, ო, მშობა, უბედურო, - ჩემო თავო. მშობა არმცოდნემ არარას მცოდნე, მშობა და მერმე მის ნაშობს მისდა სამარცხვინოდ შვილებიც მიშვა. ეს კი მტკიცედ მწამს, მაგ სიავეს შენ განზრახ ამბობ, მე კი არც მაშინ არ მინდოდა მისი შერთვა და არც ახლა მინდა ლაპარაკი შენთან იმაზე. მე ვერვინ მეტყვის იმ ქორწილზე რაიმე ბოროტს, ვერც მკვლელობაზე მეტყვის რამეს, შენ რომ მამბრალე და გამუდმებით რომ მაყვედრი ბოროტი ენით. თუმც მიპასუხე ამ კითხვაზე ვინმე რომ აქვე ბრალის არმქონეს მოსაკლავად დაგსხმოდა თავზე, ჰკითხავდი განა, მამა არის იგი თუ მკვლეელი, თუ უმალ იმას მიუზღავდი, რაც ერგებოდა? ვფიქრობ, სიცოცხლე თუკი გიყვარს, არად ჩათვლიდი წესსა და კანონს, უმალ იქვე დასჯიდი მომხდურს, უბედურება მეც ასევე დამატყდა თავზე. მე ღმერთთა ნება წარმმართავდა, გაცოცხლებული თვით მამის სულიც ამგვარადვე მეტყოდა ამას. შენ კი მკრეხელი, ვინაც ფიქრობ, სწორად ვამბობო ყველაფერს, რაიც სათქმელია და რაიც არა, ჩემს დამცირებას ცდილობ ახლა, ხალხის წინაშე. თესევის კეთილ სახელს ლიქნი ამჯერად შენ და მის ათენს აქებ სანიმუშო წესრიგით მცხოვრებს, ეგზომი ქებით გარჯილხარ და ის კი არ გახსოვს,

რომ თუკი სადმე რომელიმე მიწა დიდ ღმერთებს მიაგებს პატივს, ათენია მათში პირველი. შენ კი აქედან გაიტაცე ჩემი შვილები და მოხუც მვედრელს მეც აქედან მიტაცებ ახლა. ამის გამოა ამ ქალღმერთებს რომ ვუხმობ სწორედ, თავს ვავედრებ და გულმხურვალედ ვლაღადებ ამას, შემწედ მექმნენ და თანამდგომად რათა შეიგნო, ქალაქსა ამას თუ რაგვარნი იცავენ მამრნი.

ქორო - მეფეც წმინდაა ეგ მოხუცი: მისი ვარამი დამლუპველია მაგრამ იგი ღირსია შველის.

თესევის - კმარა სიტყვები; იჩქარიან გამტაცებლები. მათგან ვნებულნი - ჩვენ კი ისევე ადგილზე ვდგავართ.

კრეონტი - რაღას მიბრძანებ შენს წინაშე უძალოდ შთენილს?

თესევის - პირველი წადი, წინ გამიძებ შენს უკან მავალს. და თუ ახლო გყავს დამალული სადმე ისინი, თვითონ მიდი და მიმაჩვენე, და თუკი იმათ მიაქროლებენ ავაზაკნი, ვიღონებთ რასმე, - უკან მიჰყვება მათ მდევარი, ვერ შეიძლებენ ჩვენ გაგვექცნენ და მადლი უთხრან ამ ქვეყნის ღმერთებს. ახლა კი წადი და იცოდე, მათი შემპყრობი ჩვენვე გვიპყრიხარ, მონადირეც თვით შენმა ბედმა მოგინადირა. ვით ნადირი ვეროდეს შეძლებ უსამართლობით შემენილის შენარჩუნებას. ვერვინ გიშველის, მე ხომ ვიცი, ვერ გაბედავდი ამ თავხედობას შენ მარტოკა, უიარალო, სხვების იმედით სჩადიოდი ყველაფერ ამას. სიფხიზლე არის ჩემი ვალი, რომ ეს ქალაქი

ერთ კაცზე სუსტი არ აღმოჩნდეს, მიმიხვდი განა?
ან იქნებ ახლაც არად გვაგდებ მე და ჩემს სიტყვას,
ისევე არად, როცა მაშინ, აქ რომ მოხვედი.

კრეონტი - აქ თქვენთან მყოფი არრას გეტყვი, დაბრუნებულს კი
მეცოდინება, თუ რისი ქმნა აჯობებს ჩემგან.

თესევსი - იქადნე, მაგრამ გაგვიძეხი. შენ კი აქ დარჩი
და მშვიდად იყავ. ოიდიპოს, გჯეროდეს ჩემი -
თუკი არ მომკლეს, ვერ მონახავს სიმშვიდე ჩემს გულს,
ვიდრე უკანვე არ მოგიყვან შენს ქალიშვილებს.

ოიდიპოსი - ბედნიერება მოგენიჭოს შენი ჩვენდამი
სამართლიანი ზრუნვისათვის, კეთილო თესევს.

მეორე სტასიმონი

სტროფი ა

ქორო - ნეტავ იქ ვიყო, სადაც
რვალის ხმოსან არესს აღძრავს
მალე მამრთა იერიში
პითიის დიად სანაპიროზე
ან ლამპრებიან წმინდა ნაპირზე,
იდუმალ წესებს ასრულებენ ქალღმერთები
კაცთა ტომისთვის, ხოლო მათი მონა-ქალები -
ევმოლპიდები - ოქროკლიტით უბამენ ენას.
აგრე მგონია, რომ ბრძოლაში შეუპოვარი
დიდი თესევსი და უბიწო
ორი ასული
ბრძოლის ყიჟინით, გლოვის ზარით შეძრავენ მალე

მთელს ამ მიდამოს.

ანტიტროფი ა

დასავლეთით რბიან ეგებ
და დათოვლილ კლდეთა მხარეს
ეატისის ველებიდან.
იქნებ ცხენებით ან იქნებ სწრაფი
ეტლებით უნდათ გაექცნენ მდევარს.
შევიპყრობთ იმათ: სასტიკია ჩვენი არესი,
სასტიკი არის თესეიდთა მრისხანე ძალა,
უელვარებენ უზანგები მეომარ ვაჟკაცთ,
და ჭენებაში მიუშვია ყველას აღვირი,
მხედრობა მიჰქრის, მიჰქრის ყველა,
ვინც კი თაყვანს სცემს
ცხენების მფარველ ათენას და ზღვათა მეუფეს,
რეას ძვირფას ძეს.

სტროფი ბ

იბრძვიან თუ ჯერაც არა?
თითქოს გული მეტყვის,
დავიხსნითო მალე
ასულთ ეგ ზომ გატანჯულთ და ნათესავთა გამო ვნებულთ,
დღეს აღასრულებს რაღაცას ზევსი.
დიად ძლევათა ვარ მე მისანი,
ნეტავ ქარივით სწრაფ და ფრთამალ გარეულ მტრედად
ეთერში მაღლა ავჭრილიყავ ღრუბელთა შორის,
ჩემი თვალებით ვნახავდი ბრძოლას.

ანტისტროფი ბ

ზევსო, ღმერთთა შორის ყოვლის
მპყრობელო და მხედო,
მიეც ქვეყნის მცველებს
იმის ძალა, ყოვლისმძლევი იერიშით რომ აღიძრან.
და ათენასაც ვუხმობ სანუკველს
და მონადირე დიად აპოლონს,
მის დასაც ვუხმობ, ხშირწინწკლება და ფეხებმარდი
ირმის ჯოგებზე რომ ნადირობს, შველას ვთხოვ იმათ
იმ მიწისა და მისი ხალხისთვის.

მესამე ეპისოდითონ

ქორო - ო, უცხო მწირო, ნულარ იტყვი, თითქოსდა შენთვის
ცრუდ მისნობდაო შენი მცველი; აჰა, ასულნი
ისევ აქეთკენ იჩქარიან მსახურებითურთ.

ოიდიპოსი - სად? რაო, რა თქვი? როგორა თქვი?

ანტიგონე - მამა, ო, მამა,
ნეტავი ღმერთებს იმის ძალა მოეცათ შენთვის
გეხილა კაცი, ჩვენი თავი მოგგვარა ვინაც.

ოიდიპოსი - ო, შვილო, ნუთუ აქა დგახართ? ნუთუ აქა ხართ?

ანტიგონე - თესვესმა გვიხსნა და დიადმა მისმა ამაღამ,

ოიდიპოსი - რომ მოგეხვიოთ, მოეახლეთ, შვილებო, მამას,
აღარ ელოდა იგი უკვე თქვენს დაბრუნებას,

ანტიგონე - მისაღებს ითხოვ; ძლიერ წადილს მაღლიც თან ახლავს.

ოიდიპოსი - სად დგახართ? სად ხართ?

ანტიგონე - ორივენი გაახლოვდებით.

ოიდიპოსი - ჩემო ძვირფასნო!

ანტიგონე - ძვირფასია მშობლისთვის შვილი.

ოიდიპოსი - ო, მამის კვერთხნო!

ანტიგონე - უბედურნი უბედურისა.

ოიდიპოსი - უძვირფასესნო ყველას შორის, ისევ მე მყავხართ.
რახან ჩემთან ხართ, არ დაგვხედები სიკვდილს ბედშავად.
ამომიდექით, მომეკარით ორივე მხრიდან,
ჩემო შვილებო, ამარიდეთ ტანჯვა, რომელიც
მარტოდ ყოფნისას მომელოდა ეულად შთენილს.
მოჰყევით, რაც კი თავს გარდაგხდათ, მოკლედ მიაშბეთ;
მაგ თქვენს ასაკში მცირე სიტყვაც არის საკმარი.

ანტიგონე - მხსნელი ის არის, იმის სჯობს მოსმენა, მამა;
ცოტა წვლილი გვაქვს ამ საქმეში შენაც და ჩვენაც.

ოიდიპოსი - სიტყვა რომ აგრე გავუგრძელებ ჩემს ქალიშვილებს,
ნუ გიკვირს, მეფევე, არ ველოდი მე იმათ უკვე
მე კარგად ვიცი, რომ ამ შვებას და ამ სიხარულს
არვის არ უნდა ვუმაღლოდე შენ ერთის გარდა,
განა სხვა ვინმემ, შენ იხსენი ჩემი შვილები.
დეე, რაც მე მწადს, ის გისურვონ დიდმა ღმერთებმა

თავად შენაც და შენს მიწასაც, რადგან მე მხოლოდ თქვენთან ვიპოვე ჭეშმარიტი ღვთისმოსაობა. კაცთმოყვარება და ურყევი პირის სიმართლე. ჩემსავე თავზე გამოვცადე ეს ყველაფერი, რადგან რაცა მაქვს, შენგანა მაქვს და არა სხვისგან. მაშ, მომეც ხელი, მეუფეო, ჩამოგართვა და უკეთუ ამის უფლება მაქვს, შუბლზეც გემთხვიო, ამას რას ვამბობ, ეგზომ ბედშავს სადა მაქვს ნება, შევეხო ვაჟკაცს, ვისაც ბიწი არანაირი არ შეჰხვებია, ვერ გავბედავ, ვერ შეგეხები და არც შენ მოგცემ ამის ნებას, მოკვდავთა შორის ისევ ჩემდენი ტანჯვის მნახველს თუ ძალუძს მხოლოდ ჩემი ამგვარი თანაღმობა, აქედან გეტყვი: დე, გაიხარე, დე, ასევე გეზრუნოს ჩემთვის.

თესევესი - როდი მაკვირვებს ვრცელი სიტყვა შენი, რომელმაც შვილების ნახვით გაიხარე, არც ის მაკვირვებს, ჩემამდე იმათ რომ მიაგე შენი სიტყვები, გულგასანაწყენს არვინ ხედავს ამაში რამეს, არა სიტყვებით ვცდილობთ ხოლმე, ჩვენი ცხოვრება დიდების ნათლით რომ შევმოსოთ, არამედ - საქმით. აჰა, დასტური: რაც შეგფიცე, მოხუცო, სიტყვით, არ გეცრუვე და საქმით ვქმენი: უვნებელნი და გადარჩენილნი აქ მოგგვარე შენი შვილები. თუ ვით ვიხსენი მე ისინი, რა საჭიროა ამაზე კვებნა, გოგონები გეტყვიან ამას. ჯობს იმ ამბავზე მომაწოდო რაიმე რჩევა, აქეთ მომავალს რომ მაუწყეს გზაზე ახლახან. მოკლეა იგი. მაგრამ დიდად გასაოცარი.

ოიდიპოსი - მაინც რა არის, ამიხსენი, ეგევსის ძეო,

მე არრა ვიცი იმ ამბისა, შენ რომ გსმენია.

თესევესი - მითხრეს, თითქოსდა ვიღაც კაცი, არა თებელი და მაინც შენი ნათესავი, პოსეიდონის საკურთხეველებთან ჩამომჯდარა სავედრებელად. მაშინ მისულა, მე რომ აქეთ მოვიჩქაროდი.

ოიდიპოსი - საიდან არის იგი ან რას ითხოვს თვისი ვედრებით?

თესევესი - ეს ვიცი მხოლოდ, სწადია, რომ რაღაც გაუწყოს. მცირეოდენი, თანაც თურმე არასამძიმო.

ოიდიპოსი - მცირეო? განა მცირედისთვის შესთხოვდა ზომონს?

თესევესი - შენთან საუბნოდ აქ მოსული, იგი, ამბობენ, ითხოვს, რომ მერმე უვნებლადვე გავუშვათ უკან.

ოიდიპოსი - ვინ უნდა იყოს იგი მაინც ზომონთან მჯდარი?

თესევესი - აბა, დაფიქრდი, ნათესავი ხომ არ გყავს ვინმე სადმე არგოსში, ან წყალობას მოგთხოვდა ვინაც?

ოიდიპოსი - ჰოი, ძვირფასო, მანდ შეჩერდი!

თესევესი - რა დაგემართა?

ოიდიპოსი - არა, არ მთხოვო!

თესევესი - რა არ გთხოვო, გამაგებინე.

ოიდიპოსი - მე უკვე ვიცი, თუ ვინ არის იგი მთხოვნელი.

თესევისი - ვინ არის იგი, ჩემი რისხვის ღირსი რომ იყო?

ოიდიპოსი - მეფეო, იგი საძულველი შვილია ჩემი, სწორედ მის სიტყვებს ვერ ავიტან ყველაზე მეტად.

თესევისი - არ შეგიძლია მოუსმინო და რაც არ გინდა არც შეუსრულო, მაშ, რად გიმძიმს მისი მოსმენა?

ოიდიპოსი - საძულველია ხმაც კი მისი, მეფევ, მამისთვის, მას რომ დავუთმო, ნუ დამატან ამაზე ძალას.

თესევისი - მაგრამ თუ ამას გაიძულებს საკურთხეველთან მჯდომის უფლება, გვერდს აუვლი განა ღმრთის ნებას?!

ანტიგონე - თუმც ყმაწვილი ვარ, მამაჩემო, რჩევას მოგცემ და გთხოვ დამიჯერო, აღასრულოს დაე, მეუფემ სიკეთე, რაიც სულისათვის უნდა და ღმრთისთვის. დაგვითმე ჩვენაც, დე მოვიდეს ჩვენთან ჩვენი ძმა. გაბედე, მამა! დამიჯერე, ვერ გამოგძალავს იგი ისეთ აზრს, საზიარო რომ იყოს შენთვის. მაინც რას გავნებს, თუ მის სიტყვებს მოისმენ მხოლოდ? ავი ზრახვები სიტყვებშივე ჩანან ყოველთვის. შენი შვილია იგი, მამა, და ამიტომაც თვით უარესი ბოროტების გამოც არა გაქვს უფლება, მასაც ბოროტითვე გადაუხადო. მიეცი ნება, სხვებსაც ტანჯავს მწველი რისხვა და სხვებსაც ჰყავთ ავი და უღირსი შვილები, მაგრამ მათ ბუნებასაც მოდრეკს ხოლმე მოყვასთა რჩევა. განა ახლანდელს, ძველ სიმწარეს გაბედე შენსას, მშობლებისაგან რომ იწვნიე ეგზომ სასტიკად. თუკი იმათაც გაიხსენებ, მიხვდები, მჯერა,

ბოროტი რისხვა რა სიავეს შეიქმს ბოლოსთვის. მცირედი გახლავს განა იმის საბუთი, თავად შენ რომ თვითონვე დაითხარე შენი თვალები?! ო, დამიჯერე, ცუდი არის, სიმართლის მძებნელს დიდხანს რომ უწევს მისი ძებნა, არ გვარგებს, მამა, მეფის სიკეთეს სიკეთითვე რომ არ მივუზლოთ.

ოიდიპოსი - თქვენთვის საამოდ, ხოლო ჩემთვის ეგზომ სამძიმოდ თქვენმა სიტყვებმა მძლიეს, შვილო, დე, იყოს აგრე. მაგრამ, მეფეო, თუკი იგი მართლაც აქ მოვა. არვინ იუფლოს ჩემი სული, ჩემი სიცოცხლე.

თესევისი - ერთხელ ხომ მთხოვე, მეორეჯერ ნუღარას ამბობ, მე არ ვიქადი, მაგრამ გწამდეს, სანამდის ღმერთი მფარველობს ვინმეს, უვნებელი იქნები შენაც.

მესამე სტასიმონი

სტროფი ა

ქორო - ის, ვისაც უნდა, მეტხანს იცოცხლოს, ვიდრე ბედისგან ერგება ჟამი, შეუფერებელს ესწრაფვის მხოლოდ, ცხადზე ცხადია, ჩემთვის მართლაცდა, სატანჯველთათვის მრავალგზისი და გრძელი დღეების რიგია ხვედრად. ხოლო საამოს ვერაფერს ნახავ, შენს წადილსა და შენს სურვილებს მოჭიდებული, და ოდეს გიხმობს ჰადესი, ვინაც არც ცეკვა იცის და არც სიმღერა. ყველას ერთურთთან გაასწორებს, ყველას დაიხსნის

ბოლოს სიკვდილი.

ანტიტროფი ა

არ დაიბადო, აი, რა არის
ყველაზე კარგი და მერე ის, რომ
უკეთეს იშვი საჩქაროდ ისევ
იქვე დაბრუნდე, სიდანაც მოხველ.
როცა გაივლის ახალგაზრდობა
უზრუნველი და ქარიფანტია,
რა ტანჯვა არის, შენ არ გეწვიოს,
რა ჯაფა, შური ანდა ზვაობა.
შუღლი, კაცთა კვლა, ომი და ბრძოლა?
ბოლოს კი მოდის საძულველი, ძალადამცლელი,
მართოდ მშთენელი და უამური
სიბერე, რათა სიავეთა ყველა სიავე
ერთად აცხოვროს.

ეპოდოსი

ქორო - ბედშავი იგიც ამ ხნისაა, განა მარტო მე.
ვით ყოველ მხრიდან ჩრდილოეთის ციცაბო ნაპირს
ატყდება ხოლმე ცივ ზამთარში და არყევს ტალღა,
აგრე ბორგავენ მოხუცის თავზე
შემზარავი და მძიმე ცოდვები.
მას ეხლებიან ისინი მუდამ,
ზოგი იქიდან, სადაც მზე ჩადის,
ზოგიც იქიდან, მზე რომ ამოდის,
ზოგი შუადღის სამხრეთ ქვეყნიდან
და, ზოგი სულაც ჩრდილოეთით, ღამის რიპედან.

მეოთხე ეპისოდონი

ანტიგონე - სწორედ ის უცხო კაცი არის, როგორც ჩანს, მამა,
უამათოდ და მარტოდმარტო რომ მოდის აქეთ,
ცრემლის ნაკადი ღვარად დასდის ბედშავს სახეზე.

ოიდიპოსი - ვინ არის იგი?

ანტიგონე - სწორედ იგი, ვისზედაც ადრე
თავად ვფიქრობდით: პოლინიკე მოდის აქეთკენ.

პოლინიკე - ვაგლახ, რაღა ვქნა, რა ვიტყო, დებო, პირველად
ჩემივე თავის უბედობა? თუ უბედობა
მამაჩემისა? სამშობლოდან გამევეებული
უცხო მიწაზე მოვიძიე შვილებთან იგი.
ეს რა ტანსაცმლით შეუმოსავს ბებერი ტანი,
მოხუცის ჭუჭყით გალესილი ტანისამოსი
ტანზე ეკვრის და მოხუცებულს გვერდებს უფიტავს.
თვალეზდავსებულს კარისაგან აშლია თმები,
აღბათ ჩანთაშიც ასეთივე უდევს საგზალი
და იმით კვებავს საბრალობელ, გატანჯულ სხეულს.
გვიან ვგებულობ მე ბედშავი ყველაფერ ამას.
თავადვე გეტყვი კაცთა შორის უბოროტესი
ვყოფილვარ მართლაც, ამგვარ დღეში რომ გხედავ მამას,
მაგრამ ხომ მუდამ გვერდით უზის ტახტთან დიად ზევსს
ლმობიერება ყოვლის მიმართ, დაე, შენთანაც
ის დადგეს, მამა, აღბათ შევძლებ გამოვისყიდო
ჩემი ცოდვები, გამრავლებას ვერ შევძლებ მათსას,
რად დუმხარ?
მითხარი რამე, ნუ იბრუნებ პირს ჩემგან, მამა
არ მეტყვი რამეს? ნუთუ ასე პატივშელახულს

გამიშვებ უკან და არ მეტყვი რაზე მრისხანებ?
 თქვენ, ო, შვილებო ამ კაცისა, ძვირფასო დებო,
 თქვენ მაინც სცადეთ მამაჩემის ზაგის შერხევა,
 უკარებელი რომ არის და ეგზომ სასტიკი,
 სცადეთ, რამეთუ ღმრთის წინაშე ვედრებად მდგარი
 არ გამაბრუნოს უსიტყვოდ და აგრე უღირსად.

ანტიგონე - რისთვის მოხვედი, ამაზე თქვი, ბედკრულო, რამე,
 რადგან სიტყვები სიხარული რომ მოაქვთ ჩვენთვის.
 ან რამე წყენა სიბრალულს რომ აღძრავენ ჩვენში, -
 თავად მუწჯებსაც კი ამოჰგლეჯს რაიმე ბგერას.

პოლინიკე - მაშ, კარგი, ვიტყვი, მართლაც სწორად მითხარი, დაო.
 უპირველესად იმ ღმერთს ვუხმობ დახმარებისთვის.
 საკურთხევლებთან რომ ვიდექი, ვიდექი, რათა
 აქ მოვსულიყავ და ამ ქვეყნის მეფის ნებართვით
 სათქმელი მეთქვა მომესმინა მამის პასუხი
 და მერმე მშვიდად წავსულიყავ, მეც ამას ვითხოვ
 თქვენგან, უცხოხო, თქვენგან, დებო, და შენგან, მამა.
 ეხლა კი გეტყვი, რის გულისთვის მოვსულვარ შენთან.
 განდევნილი ვარ სამშობლოდან, და ეს იმიტომ,
 რომ შენი ტახტი მოვისურვე ყოვლისმპყრობელი,
 ტახტი, რომელიც შენს უფროს ძეს მეკუთვნის წესით,
 ეტეოკლემ კი, შენმა შვილმა, ჩემზე უმცროსმა
 თებეს ქვეყნიდან გამამევა, პირველობა კი
 განა თუ სიტყვით დამიმტკიცა ან კიდევ საქმით, -
 უბრალოდ - ხალხი შემოიმხრო, მე ახლა ვხედავ
 ამის მიზეზიც ერინისი ყოფილა შენი;
 მისნებიც სწორედ ამნაირად ამბობდნენ ამას,
 რადგან არგოსში რომ მოვედი, მეფე ადრასტონს
 სიძედ გავუხდი და ურყევი ფიცი შევკარი

ყველა იმასთან, აპიაში პირველებსა და
 იარაღანთქმულთ რომ უხმობენ, შევკარი, რათა
 იმათი, ლაშქრის შვიდი რაზმით ვეკვეთო თებეს,
 ვეკვეთო, რათა ამ ბრძოლაში ან თავად მოვკვდე.
 ან გავამეგო იგი, ვინც მე გამამევა.
 იქნებ იკითხო, შენთან რისთვის მოვსულვარ მაინც?
 ფრიად მდაბალი თხოვნა გვაქვს და სავედრებელი
 შენდამი, მამა, თავად მე და ჩემს თანამდგომებს,
 ახლა ისინი შვიდი ალმით და შვიდი რაზმით
 ქალაქის ირგვლივ შემომდგარან ბრძოლად აღძრულნი.
 პირველი არის შუბოსანი და ფრინველებით
 მკითხავი ამფიარეოსი, ხოლო მეორე
 ტიდევსი არის, ეტოლიელ ენევსის ვაჟი,
 ეტეოკლე კი მესამეა, არგოსს შობილი.
 მშობელმა მამამ, ტალაოსმა რომ წარმოგზავნა,
 ჰიპომედონტი მეოთხეა, კაპანევსი კი,
 რიგით მეხუთე, დაწვასა და მიწად დამხოზას
 უქადის თებეს, მეექვსე კი არვადიელი
 პარტენოპაიოსი არის - ატალანტეს ძე,
 დედის ხანგრძლივი ქალწულობით აგრე ხმობილი.
 თვით მე კი - შენი, და თუ არა შენი, ავბედი
 ხვედრის ნაშობი - მაინც შენად მიხმობენ ვისაც,
 თებესკენ ვუძღვი არგოსელთა გულმამაც ლაშქარს,
 შენს ასულებს და შენს სიცოცხლეს გავედრებთ, მამა,
 მათ გავედრებთ და ამ ერთადერთ მადლსა გთხოვთ მხოლოდ,
 მე გადმომეცი შენი რისხვა ახლა, როდესაც
 ჩემს ძმაზე შურის საძიებლად მივდივარ თებეს,
 ძმაზე, რომელმაც მშობლიური მიწა წამართვა,
 გადმომეც, რადგან, თუ მისანთა სიტყვებს ვენდობით,
 ვისიც შენ იყო, გამარჯვებაც იმას დარჩება.
 თებეს ღმერთებს და მის წყაროებს გაფიცებთ მამა

დამიჯერე და დამყევ ნებას, ჩვენ ხომ ორივე მათხოვრები ვართ სამშობლოდან გაძევებულნი სხვათა წყალობას შემყურენი ვცოცხლობთ ორივე და ხვედრიც სწორედ ერთნაირი შეგვხვდა მამა-შვილს. ის კი, ტირანი, სახლში არის - ჰოი, მე ბედშავს, - დაგვცინის ჩვენ და ზვიადობა ატკბობს თავისი. თუკი გადაწყვეტ და ჩემს მხარეს დაიჭერ, მამა, სწრაფად და ერთობ უჭირველად დავამხოხ იმას წაგიყვან, მამა, და გამყოფებ შენივე სახლში. მეც დავბრუნდები, გავაძევებ რაკილა ამას. შენი შეწევნით აღვასრულებ ამას ყველაფერს, ხოლო უშენოდ, ვიცი, თავსაც ვერ გადავირჩენ.

ქორო - ვინაც ის შენთან მოიყვანა, იმ კაცის რიდიტ უთხარი რამე და უკანვე გაუშვი იგი.

ოიდიპოსი - არა მოხუცნო, ის რომ მართლაც ამ მიწის მპყრობელს არ მოეყვანა ჩემთან ახლა და თავად თესევეს არ მოესურვა, რომ პასუხი მიმეგო მისთვის, მართლაც ვერასდროს მოისმენდა ჩემს სიტყვას იგი. ახლა კი ღირსი შეიქმნება იმ სიტყვებისა. არაფრით რომ არ გაახარებს იმის ცხოვრებას. ბოროტო, აკი შენ იყავი იგი, - კვერთხის და ტახტის მპყრობელი ის შენი ძმა რომ უფლობს ახლა, მშობელი მამა რომ განდევნე ქალაქიდან და ამ სამოსელის რომ არგუნე წილად ტარება, ახლა დასტირი ამ სამოსელს ახლა, როდესაც აგრე ნატანჯი ჩემი სწორი მოჩანხარ თითქმის. განა საგლოვი, ისევ ჩემი სატირები; ის სანამ ვარ და მეხსომები, ვითარცა მკვლელი, აკილა სწორედ შენ ჩამაგდე ამ გასაჭირში,

შენ გამაძევე შენს გამოა, მოხეტიალე სხვებს რომ გამოვთხოვ ყოველდღიურ ჩემს არსებობას ეს გოგონები რომ არ მეშვა, ჩემი მრჩენელნი დღეს უკვე მკვდარი ვიქნებოდი შენი წყალობით, ჩემი მრჩენელნი, ისინია მე რომ მშველიან, კაცნი არიან ისინი და არა ქალები. ჩემზე ზრუნავენ, - თქვენ კი არ ხართ ჩემგან შობილნი. ამადაც გიცქერთ ბედისწერა, თუმც განა ისე, როგორც იმხანად როცა მართლაც დაიძვრებიან, შენი რაზმები თებესაკენ, ვერროდეს დასცე შენ ეგ ქალაქი, უფრო ადრე შენი ღვიძლი ძმის, სისხლით შეღებილ შენს თავს დასცემ შენს ძმასთან ერთად, ეს წყევლა ადრეც მითქვამს თქვენზე ხოლო ამჯერად, მფარველ ქალღმერთებს თანადგომას მე შევთხოვ, რათა თქვენი მშობლების დაფასება შეიგნოთ თქვენაც და უკადრისად არ განდევნოთ დაბრმავებული, მშობელი მამა, როდი იქმდნენ ამას ესენი. ამადაც სწორედ მათ იუფლონ შენი კვერთხი და შენი დარბაზნი, თუკი კვლავაც კრონიდთან ჰგეის, კანონთა მცველი სამართალი თავდაპირველი, შენ კი, ო, განვედ, საძულველო, შენ არ გყავს მამა, უბოროტესო ბოროტთაგან, მუდამ თან გდევდეს წყევლა, რომელსაც მე აღვაველენ, არცთუ მშობელი, მიწა დაიპყრო შენი შუბით და არც ოდესმე უკან დაბრუნდე შენს არგოსში, დაე, შენივე ძმის ხელით მოკვდე და თვით მოკლა, ვინც გაგაძევა. აგრე გწყევლი და ტარტაროსის მზარავ ნათესავს - ერებოსს ვუხმობ, შენც თავისთან დაგიდოს ბინა. ამ ქალღმერთებსაც შევდალადე, არესსაც ვუხმობ, არესს, თქვენს შორის საშინელი შუღლის ჩამომგდებს, ხომ მოისმინე, მაშ, გამშორდი და მოახსენე

ყველა კადმოსელს და შენდამი ესოდენ ერთგულ
იმ შენს მეგობრებს, თუ რად მისცა ოიდიპოსმა
ასეთნაირი საბოძვარი თავის ვაჟკაცებს.

ქორო - როდი ვხარობდი, პოლინიკე, აქეთ მომავალ
შენი გზის გამო - ო, ახლა კი გასწი საჩქაროდ!

პოლინიკე - ვაიმე, გზაო, ვაი, ჩემო უბედურებავ,
ო, მეგობრებო, როგორია ჩვენი გზის ბოლო;
ჩვენი, ვინც არგოსს ვეშურებით, - ჰოი, მე ბედშავს, -
როგორია და - მე არ ძალმიძს, ჩემს თანამდგომებს
მოფუთხრა მასზე, ვეღარც უკან დავიხევე უკვე, -
დაუნჯებული უნდა შევხვდე ჩემს ბედისწერას.
ო, ჩემო დებო, ო, თქვენ მაინც, ვინაც მშობელი
მამის წყევლანი მოისმინეთ უსასტიკესი, -
უკეთუ მართლა აღსრულდება ეს შეჩვენება
და თუკი სახლში დაბრუნდება ვინმე თქვენგანი, -
დაე, თქვენ მაინც ნუ შელახავთ, დებო, ჩემს პატივს.
საფლავში ჩამდეთ და დაკრძალვის მომაგეთ წესი,
მაშინ დღევანდელ სახელსა და მაგ თქვენს დიდებას,
რომელიც მასზე მზრუნველობით მოგიხვეჭიათ,
ჩემზე ზრუნვითაც არანაკლებს შეჰმატებთ სახელს.

ანტიგონე - ო, დამიჯერე, პოლინიკე, გემუდარები.

პოლინიკე - რისი თქმა გინდა ანტიგონე, ჩემო ძვირფასო?

ანტიგონე - სასწრაფოდ არგოსს მოაბრუნე შენი ლაშქარი,
ნურც თავს დაღუპავ და ნურც ქალაქს დაღუპავ შენსას.

პოლინიკე - არ შემიძლია, რადგან მერმე როგორ გავუძღვე

ლაშქარს, რომელსაც დავაბრუნებ შიშისგან ერთხელ.

ანტიგონე - რა საჭიროა ხელმეორედ აღიმრა, ძმაო?
რა მადლს მოიგებ, თუ შენივე ქალაქს დაანგრევ?

პოლინიკე - სამარცხვინოა გაქცევა და აგრევე ისიც,
ჩემზე - უფროსზე - უმრწემესმა ძმამ რომ იცინოს.

ანტიგონე - ხედავ თუ არა, რა სწორია მისნობა იგი,
ერთმანეთისგან რომ აღვითქვამთ სიკვდილს ერთმანეთს?

პოლინიკე - მას ხომ აგრე სურს, და დათმობა აღარც ჩვენ ძალგვიძს.

ანტიგონე - ვაი, მე ბედშავს, ვინ გაბედავს შენ რომ გამოგყვეს
მის მიერ აგრე ნამისწევი სიტყვების შემდეგ?

პოლინიკე - ცუდს არას ვიტყვით, კარგი სარდლის მოვალეობა
მუდამ საამოს უწყებაა და არა ავის.

ანტიგონე - მაშ, მართლა ასე გადაწყვიტე ბედშავო ძმაო?

პოლინიკე - ნულარ მაკავებ, ანტიგონე, ნულარ მაყოვნებ,
უბედურია ეს ჩემი გზა, ეგზომ სასტიკი.
და წყევლაც აწევს მამისა და ერინისების.
თქვენ კი, უკეთუ წესს ამიგებთ, სიკეთე მოგცეთ
მაღალმა ზევსმა, განა ცოცხალს, მკვდარს მომეხვევით
ოდესმე ისევ, მაშ, გამიშვით, მშვიდობით, დებო,
ვეღარ მიხილავთ ცოცხალს მეტად.

ანტიგონე - ჰოი, მე ბედშავს!

პოლინიკე - ნუ მგლოვობ, დაო.

ანტიგონე - ვინ შეიძლოს, რომ არ გიგლოვოს, მენ, ვინაც, ძმაო, ასე ცხადად ჩადიხარ ჰადესს?!

პოლინიკე - თუ სიკვდილია, დაე მოვკვდე.

ანტიგონე - ყური დამიგდე.

პოლინიკე - რაც არ შემფერის, ნურც მენ მეტყვი.

ანტიგონე - შენ თუ დაგკარგე, რა უბედური შევიქნები.

პოლინიკე - ღმერთის ნებაა - აგრე იქნება თუ სხვარიგად, თქვენ კი ორივეს, ღმერთებს ვთხოვ ამას, არასოდეს შეგხვდეთ სიავე, ცხადია მართლაც, ავბედობის არა ხართ ღირსნი.

კომოსი

სტროფი ა

ქორო - თუ ბედისწერა არ მისწვდება და თუ არ შეცვლის, მრავალ ხელახალ ავბედობას დამაწევს თავზე ეგ უსინათლო უცხო კაცი. ღვთაებათაგან წინასწარ თქმულს ვერაფერს ჩავთვლი ცრულ და ამაოდ. ხედავს, ო, ხედავს, ყველაფერს ხედავს მარადიული ჟამი, რომელიც ყოველდღიურად ამრავლებს ვარამს.

შეირყა ეთერი, ო, ზევსო!

ოიდიპოსი - ჩემო შვილებო, ო, შვილებო, ხომ ვერ მოიყვანს აქაურთაგან რომელიმე დიდებულ თესევსს?

ანტიგონე - რა განგიზრახავს მაინც, მამა, რად უხმობ მეფეს?

ოიდიპოსი - მალე ჩამიყვანს ფრთამოსილი მეხი ზევსისა ჰადესში... თუმცა, ო, გაგზავნეთ ვინმე საჩქაროდ.

ანტისტროფი ა

ქორო - შეხედე, გრგვინავს და გრიალებს ზევსის ნატყორცი ვეება მეხი, ყალყზე მიდგას შიშისგან თმები, ო, ყალყზე მიდგას. თრთის და ცახცახებს ჩემი სული, გარდამოსული კვლავ იწვის ელვა. რა აღსასრული მოდის ნეტავ, მრწოლამ შემიპყრო, მუდამ სიავე ახლავს მის გრგვინვას. ო, დიდო ეთერო, ო, ზევსო!

ოიდიპოსი - ღვთისაგან კაცზე ნამისწევი აღსასრულია მომდგარი, შვილნო, განრიდება აღარ ეგების.

ანტიგონე - საიდან უწყი და საიდან დაასკვენ, მამა?

ოიდიპოსი - ვიცი ნამდვილად, მაგრამ ნეტავ წავიდეს ვინმე და ჩქარა ჩემთან მოიყვანოს ამ მიწის მეფე.

სტროფი ბ

ქორო - ჰოი, შეხედე, როგორ გრგვინავს შორს მომქუხარი მეხი ზევსისა, ო, შეგვიწყალებ, შეგვიწყალებ, მაღალო ღმერთო. ნეტავ წყვილია ხომ არ მოგაქვს დედამიწაზე. დაე, სასიკეთოდ მოგვკვლენოდეს შენი ნიშნება, დაე, სამადლოდ მოსულიყოს ჩვენთან ეს კაცი, მაღალო ზევსო, შენდა ვღალადებ.

ოიდიპოსი - ახლოა უკვე? ნუთუ ისევ ცოცხალს მომისწრებს, შვილებო, იგი და გონებით, ჯერაც დაწმენდილს?

ანტიგონე - რა ანდერძი გასურს დაუტოვო იმის სულს ნეტავ?

ოიდიპოსი - ჩემგან აღთქმული მაღლი მინდა მივაგო იმას, მის კეთილ საქმეს საქმითვე მსურს გადავუხადო.

ანტისტროფი ბ

ვაგლახ, ვაიმე, ჩემო სვილო, მოვედ, ო, მოვედ, მოვედ, თუნდაც რომ - ჩვენი სამშობლოს განსაწმენდად სწირავდე ზვარაკს ზღვათა მეუფე პოსეიდონს, მოვედ, ო, მოვედ. ამ უცხო მოხუცს განუზრახავს, - შენ და შენს ქალაქს, შენს მეგობრებსაც მაღლი უზღოს სამართლიანი გამოეშურე სწრაფად, პატრონო.

თესევსი - რა მიზეზია, რა ხმაურით მოცულხართ ყველა და ამ ხმაურში რატომ ისმის ხმა უცხო კაცის? ზეციდან ხომ არ დაგტყდომიათ დიადი ზევსის ელვა ან სეტყვა, ყველაფერი ძალუმს ღვთაებას,

ეგზომ ძლიერი ქარაშოტი ალაგზნო ვინაც.

ოიდიპოსი - გნატრობდი, მეფევ, და მოხვედი, ამ გზაზე ალბათ ვიღაც უკვდავმა დაგაყენა შენს სასიკეთოდ.

თესევსი - ახალი არის რამე, ძეო ლაიოსისა?

ოიდიპოსი - ჩემი სიცოცხლის გარდატეხა, არ მინდა მოვკვდე და დანაპირი გაგიცრუოთ შენ და შენს ქალაქს,

თესევსი - რამე ნიშნებით განგიცხადდა ამგვარი ხვედრი?

ოიდიპოსი - მაცნე ღმერთები მაუწყებენ ამას უცდომლად, მათი ნიშნება არასოდეს გვატყუებს მოკვდავთ.

თესევსი - მაინც რა იყო ეგ ნიშნები, მოხუცო კაცო?

ოიდიპოსი - გრგვინვა მეხისა მრავალგზისი და უძლეველი ხელით ნატყორცნი მრავალგზისი ელვის ისრები.

თესევსი - მე მჯერა შენი, რაც წინასწარ გვითხარი ადრე, - ყველა აღსრულდა, თქვი, რას მირჩევ, როგორ მოვიქცე,

ოიდიპოსი - ეგევსის ძეო, მე გასწავლი სიბრძნეს, რომელიც შენს ქალაქს მარად უბერებელ ქალაქად აქცევს, იმ ადგილს, სადაც უნდა მოვკვდე, თავად გაჩვენებ, თვით წარგიძღვები, არვის შველა არ დამჭირდება, შენ კი კაცთაგან ნურასოდეს ნუ ეტყვი ვინმეს, სად იმყოფება, დაფარული სად არის იგი, რათა, მრავალი ფარისა და შუბის სანაცვლოდ, მეზობლებისგან იგი იყოს თქვენი მფარველი.

იმას, რისი თქმაც მკრეხელობა არის ამჯერად,
 თავად შეიტყობ, როცა ჩემთან მოხვალ მარტოცა,
 ქალაქელთაგან მე არავის არ ვეტყვი იმას,
 არც წვილებს ვეტყვი, ძლიერ მიყვარს თუმცა ისინი.
 დაფარე იგი თავად შენაც და როცა მოვა
 სიკვდილის ჟამი, შენს მემკვიდრეს გაანდე მხოლოდ,
 მეფიდან მეფეს გადაეცეს ნიადაგ იგი
 და ასე დარჩეს შენს ქალაქში სპარტელთა მოდგმას,
 მარად უძლეველ დიდ ათენში, ქედმაღლობა კი
 ქალაქთა შორის ბევრს სჭირს ხოლმე კეთილად მცხოვრებს.
 გვიან აპყრობენ თავის მზერას ღმერთები იმას,
 მათ წესს განუდგა და ზვაობას მიეცა ვინაც,
 არ დაგემართოს შენაც ასე, ეგვესის ძეო.
 უჩემოდ იცი ყველაფერი, ეხლა კი როცა
 ღმერთის ნიშნები აჩქარებას მაუწყებს უკვე,
 ნულარ ვაყოვნებთ, მივაშუროთ იმ ადგილს ჩვენაც.
 შვილებო, უკან გამომყევით, მე გაგიხდებით
 ჯერ გაუგონარ წინამძღოლად, მე, ვინაც ადრე
 თქვენზე დაგყავდით, გამომყევით, ნუ შემეხებით,
 მევე მომანდეთ ჩემი წმინდა სამარის პოვნა.
 სადაც ამ მიწით მიწერია რომ დავიფარო.
 აგრე, აქეთკენ გამომყევით, აქეთ მივყავარ
 სულელების მეფზურ ჰერმესსა და ქვესკნელის ღმერთქალს.
 ჰოი, შენ, ბნელო სინათლეო, ოდესღაც, სადღაც
 ჩემი იყავი, ამჟამად კი უკანასკნელად
 მეხები ტანზე, მივალ, რათა აღსრულებული
 სიცოცხლე ჰადესს ჩავაბარო, ო, სანუკველო,
 თავად შენაც და შენი მიწაც, შენი მსახურნიც
 იყავით მარად ბედნიერნი და სიმართლეში
 მარადის ნეტართ მეც გახსოვდეთ, როცა მოვხვდები.

მეოთხე სტასიმონი

სტროფი ა

ქორო - თუკი ნება მაქვს, ჩემი ლოცვებით
 თაყვანი რომ გცე, უხილავო დიდო ქალღმერთო,
 და შენც აჩრდილთა საბრძანისის დიდო მეუფეც,
 შენ, ო, აიდონევს, აიდონევს,
 გემუდარები, უდრტვინველი სიკვდილით ჩაჰხდეს
 მოხუცი იგი სტიქსისა და აჩრდილთა სახლში,
 რათა მართლაცდა უსამართლო და უთვალავი
 უსასტიკესი სიმწირის შემდეგ,
 თავს რომ დაატყდა.
 კვლავაც აღავსოს იგი ღმერთმა სამართლიანმა.

ანტისტროფი ა

მიწის ქალღმერთო, და ულეველო
 მხეცო, ჰადესის სტუმარმრავალ ბჭესთან რომ წევხარ
 და წენს ქვაბულში იღრინები გულისწამდებად,
 ბრდღვინავ, რამეთუ, როგორც ჩვენ ვამბობთ,
 ბნელი ჰადესის დარაჯი ხარ მარადიული,
 შენაც, გეას და ტარტაროსის ბნელო ასულო,
 მკვდართა საუფლოს ჩაიყვანო, გვედრი, ქვესკნელში
 შენს კართან მდგარი სამართლიანი
 უცხოტომელი.
 შენ, ვისაც გიხმობ მარადისად მიმადინებელს.

ეკსოდოსი

მაცნე - ქალაქის მკვიდრო, თუკი მოკლე სიტყვით ვიტყვოდი,

ამას გამცნობდით: - აღარ არის ოიდიპოსი.
ხოლო იმ ამბავს, რაც იქ მოხდა ცოტა ხნის წინათ,
ვერავინ შეძლებს მოკლე სიტყვით მოუთხროს ვინმეს.

ქორო - მაშ, დაილუპა, უბედური?

მაცნე - ეჭვიც არ არის,
სამარადისოდ მიატოვა მან ეს ცხოვრება.

ქორო - და მაინც როგორ? - ღვთის ნებით და უმტკივნეულოდ?

მაცნე - ესე ამბავი გაცეების ღირსია მართლაც,
აქ იყავი და თავად ნახე, როგორ წავიდა
აქედან იგი - არ უძლოდა მას წინ არავინ.
პირიქით მოხდა: თავად იმას მივყავდით ყველა.
მერმე კი, როცა მიაღწია ციცაბო დაღმართს,
სპილენძის კიბედ რომ ეშვება მიწის წიაღში.
გზაჯვარედინთან, ერთ-ერთ გზაზე შედგა მოხუცი
უფსკრულის პირას, - ძმობის ნიშნად სწორედ აქ დგანან
პერიტოოსის და თესევსის ქანდაკებები.
შუაში დადგა იგი მათგან, თორიკულ კლდისგან,
გულცარიელი მსხლის ხისა და ქვის სამარისგან,
დაჯდა, გაიძრო ჭუჭყიანი თვისი სამოსი,
მერმე ასულებს მოუხმო და განსაბანელად
და საკურთხეველად წყლის მოტანა უბრძანა შვილებს.
მათაც უმაღვე მიაშურეს მწვანით შემოსილ
დემეტრეს გორაკს, იქიდანაც კარგად რომ ჩანდა.
მსწრაფლ მოიტანეს ნაბრძანები, განბანეს იგი,
როგორც წესია და სამოსით შემოსეს თეთრით,
და ბოლოს, ოდეს განიხარა ყოვლითა ამით
და აღარ დარჩა არრა საქმე, რაც იმას სურდა,

მიწისმიერმაც სწორედ მაშინ იგრგვინა ზევსმა.
რა ესმათ მისი, აცახცახდნენ შიშით ქალწულნი,
მამაც მუხლებში ჩაუვარდნენ და გლოვის ზარით
დიდხანს იცემდნენ ხელებს მკერდში ცრემლდადენილნი.
და მან კი ოდეს გაიგონა მათი გლოვის ხმა,
მშვიდად მოჰხვია ხელები და უთხრა: „შვილებო,
დღეს უკვე მეტად აღარა გყავთ მშობელი მამა
მოკვდა ყოველი ჩემეული და თქვენაც უკვე
აღარ გექნებათ ჩემი რჩენა ჯაფად და ზრუნვად.
მე ვიცი, იგი მძიმე იყო, შვილებო, თქვენთვის,
მაშ, დე, ამ სიტყვამ განაქარვოს ეს თქვენი ტანჯვა.
არ არის ქვეყნად სიყვარული უფრო ძლიერი,
ვით სიყვარული ამ კაცისა, დაობლებულნი
ამიერიდან კეთილადვე იცხოვრებთ ისევ“.
აგრე ურთიერთს ჩაკონილნი დიდხანს ტიროდნენ
გულამოსკვნილად სამივენი და ბოლოს, როცა
იყუჩებეს სამთა და ტირილი და მათი გლოვა
აღარ არღვევდა დამდგარ დუმილს, ანაზდად რაღაც
ხმამ მოუწოდა ოიდიპოსს და მაშინ მათაც
ყალყზე დაუდგათ შიშისაგან ზარგანხდილთ თმები,
რადგან ბევრგზის და ბევრი მხრიდან უხმო მას ღმერთმა:
„ო, ოიდიპოს, ოიდიპოს, რად ვაგვიანებთ
შენს წასვლას ნეტავ? შენ ისედაც დიდად დაყოვნდი“.
და როცა მიხვდა, ღმერთისაგან ვარო ხმოზილი,
დიდი თესევსი, მიწის მეფე იხმო თავისთან.
და როს წავიდა იგი მასთან უთხრა: „მვირფასო,
მომეცი ხელი იმის ნიშნად, რომ არ უმტყუნებ
ასულებს ჩემსას - თქვენც მიეცით, შვილებო, ხელი -
და შემომპირდი, რომ ერთგული იქნები მათი
და რომ ყოველთვის სასიკეთოდ იზრუნებ მათთვის“.
და მეფემ, როგორც კეთილშობილ ვაჟკაცს შეჰფერის,

დაუყვედრებლად შეჭვიცა და პირობაც მისცა.
და ყოველივე ამის შემდეგ ოიდიპოსმა
შვილებს მოჰკიდა ხელები და ამგვარად უთხრა:
„შვილებო, უნდა დაჰმორჩილდეთ მოსახდენსა და
უნდა დატოვოთ ეს ადგილი რომ არც ნახოთ და
არც მოისმინოთ, რაც არა ხამს ხილვად და სმენად,
არამედ წადით და... საჩქაროდ, მხოლოდ მეუფე
თესევსი დარჩეს, რათა ნახოს, რაც აქ მოხდება“.
აგრე თქვა მან და სუყველანი მას დავმორჩილდით.
გამოვეშურეთ ასულებთან ერთად და ყველას
ცრემლი გვდიოდა ნაკადივით, რა გამოვმორდით
იმ ადგილს, უკან მოვიხედეთ და დავინახეთ,
რომ უკვე არსად აღარ ჩანდა იგი მოხუცი
მეუფე და იდგა, გაეწვდინა ხელები წინ და
თვალებს მალავდა, თითოს რაღაც აუტანელი,
ზარგანმხდელი და საშინელი ხილვა ენახოს.
თუმცაღა მალე აგრე ვხედავთ: იჩოქებს მეფე
და თაყვანსა სცემს დედამიწას, ხოლო სიტყვებით
დიდებულ ღმერთთა ოლიმპოსაც მიაგებს პატივს.
ხოლო რა ხვედრით აღესრულა ოიდიპოსი,
თესევსის გარდა ვერვინ იტყვის მოკვდავთა შორის,
რადგან არც ღმერთის ცეცხლისმფრქვეველ ელვას დაუწვავს
და არც ზღვის ქარბუქს წაუღია საითმე იგი.
შესაძლო არის, რომ მოგზაურმა ვინმე ღვთაებამ
წაგვგვარა იგი ან წყვდიადმა ჩაიკრა გულში.
არც ტანჯვით არის იგი მკვდარი და არც რაიმე
სნეულებისგან ძალმიხდილი, მოკვდავთა შორის
იგი - ყველაზე საოცარი, თუკი მე ვცდები,
არა მგონია, არ ცდებოდეს, ვინც ასე ფიქრობს.

ქორო - სადღა არიან ასულები და ვინც მათ ახლდა?

მაცნე - შორს არ არიან, რადგან მოთქმის მკაფიო ხმები
მე მანიშნებენ, რომ აქეთკენ მოდიან ისევ.

კომოსი

ანტიგონე

სტროფი ა

ვაგლახ, ვაიმე, საჭიროა, რათა ორივემ
სისხლი ვიგლოვოთ მამაჩვენისა,
ვიგლოვოთ ახლა და მერმისშიც ვიტიროთ იგი -
დაწყველილი და ავბედითი, ამ სისხლის გამო
ადრეც მრავალი ჯაფა გვადგა და მერმისშიაც
მრავალი გველის უბედურება.

ქორო - რა მოხდა, ბალო?

ანტიგონე - მოსახდენი მოხდა, ძვირფასო.

ქორო - წავიდა იგი?

ანტიგონე - სწორედ ისე, შენ რომ გინდოდა,
რადგან არც არესს მოუტაცნია
იგი და არც ზღვას, ბნელმა წიაღმა
ჩაიკრა იგი თავის წყვდიადში,
შეუცნობელი ბედით და ხვედრით.
ვაგლახ ორთავეს, სვეუბედურთ! ო, ავბედითი
ღამე მომდგარა ჩვენს თვალებზე;
რომელ მიწაზე ანდა ბორგნულ
ზღვაზე ვიპოვით ჩვენს ბედს მარტონი?

როგორ ვიპოვით ანდა სად არის
ჩვენი ცხოვრების მწარე საგზალი?!

ისმენე - არ ვიცი, დაო, ნეტავი სისხლით
უძლომელ ჰადესს მოვეტაცე და
მამასთან ერთად მოვეკალ სულაც.
სიცოცხლეს, დღეს რომ მომდგარა ჩემთვის,
სიცოცხლე უკვე არც ეთქმის მეტად.

ქორო - თქვენ, შვილთა შორის გამორჩეულნო,
ღმრთის განაჩენი ღირსეულად ატარეთ მუდამ.
ნუ სტირით, ხვედრი, თქვენ რომ მოგეგოთ,
სულაც არ არის აგრე სასტიკი.

ანტიგონე

ანტისტროფი ა

ო,, მენატრება ის სიმწარე, ძვირფასი იყო
იგი - არაფრით გასახარი,
ძვირფასი იყო, როცა ხელით მიმყავდა იგი.
მამა, ო, მამა, დედამიწის წყვდიადში მწოლო,
კარგად იცოდე, არასოდეს არ განელდება
ჩვენი შენდამი სიყვარული.

ქორო - მან აღასრულა?

ანტიგონე - აღასრულა ის, რაც მას სურდა.

ქორო - რა სურდა?

ანტიგონე - სადაც თავად სწადდა, იქ მიიცივალა
უცხო მიწაზე. მისი ლოგინი
მარად წყვდიადში დანთქმულა ქვემოთ
განა უცრემლო დაგვრჩა წუხილი;
მუდამ, ო, მუდამ გიგლოვებენ ცრემლდადენილი
ჩემი თვალები, არ ვიცი, მამა,
რა უნდა მოხდეს, სვეგამწარებულს
ეს ჩემი გლოვა რომ გამინელოს.
ვაიმე, უცხო მიწაზე გწადდა
სიკვდილი, მამა, მაგრამ რად მოკვდი
ასე სულ მარტო, ასე უჩემოდ.

ისმენე - ვაი, მე ბედშავს, რა ხვედრი გველის,
ან კიდევ შენაც, ძვირფასო დაო.
მამისგან აგრე მიტოვებულეზს?

ქორო - რახან აგრეა, რომ მამათქვენმა
ნეტარად გახსნა, სანუკველნო, სიცოცხლის ბოლო, -
შეწყვიტეთ გლოვა: სიავისათვის
არავინაა მიუწვდომელი.

სტროფი ბ

ანტიგონე - მოდი, დავბრუნდეთ, ძვირფასო.

ისმენე - რატომ?

ანტიგონე - სურვილი მტანჯავს...

ისმენე - რისი სურვილი?

ანტიგონე - სამარე მინდა ვიხილო, დაო.

ისმენე - ვისი სამარე?

ანტიგონე - ჩვენი მამისა.

ისმენე - განა ვისა აქვს იქ მისვლის ნება?
ნუთუ ვერ ხედავ?

ანტიგონე - რას ვერა ვხედავ?

ისმენე - იმას, რომ...

ანტიგონე - მაინც რასა, ძვირფასო?

ისმენე - მოკვდა და არვის არ დაუმარხავს.

ანტიგონე - მაშ, წამიყვანე და მეც მომკალი.

ისმენე - ვაიმე ბედშავს, სად გავატარებ
ამ ჩემს სიცოცხლეს სვეგამწარებულს -
განწირული და დაობლებული?

ანტისტროფი ბ

ქორო - ნუ გემინიათ, ძვირფასებო.

ანტიგონე - სადღა გავიქცეთ?

ქორო - თქვენ დააღწიეთ თავი საფრთხეს.

ანტიგონე - ამას რად ამბობ?

ქორო - არ დაგატყდებათ უბედურება.

ანტიგონე - მე ვფიქრობ.

ქორო - მაინც რას ფიქრობ ნეტავ?

ანტიგონე - არ ვიცი, როგორ დავბრუნდეთ უკან.
არ ვიცი.

ქორო - ნუღარ დაემებ.

ანტიგონე - ტანჯვა დამაწვა.

ქორო - ადრეც ხომ გაწვა.

ანტიგონე - ადრე ერთობ, და აწ კი ზომიანე მეტად.

ქორო - ტანჯვის რა დიდი ზღვა გერგოთ წილად!

ანტიგონე - ვაიმე, სადღა წავიდეთ, ზევსო?
რა იმედს მომცემს, რას მომიბოძებს
ნეტავ ამჯერად დიდი ღვთაება?

სისტემა

თესევისი - შეწყვიტეთ, შვილებო, იმაზე გოდება,
რამაც მადლი და ღამეა მიწისა;
ცოდვანა ამაზე ტირილი.

ანტიგონე - შენს ფერხით გაწვევით, ეგვეს ნაშობო.

თესევსი - რასა მთხოვთ, შვილებო? რისი ქმნა გწადიათ?

ანტიგონე - გვინდა სამარე მამაჩვენისა თავად ვიხილოთ.

თესევსი - არავისა აქვს იქ მისვლის ნება.

ანტიგონე - რატომ გვითხარი ასე, პატრონო?

თესევსი - ჩემო შვილებო, მან აგრე თქვა, რომ მის სამარეს არვინ არ უნდა მიეახლოს მოკვდავთა შორის. არვის არ უნდა განუცხადო, სად არის იგი, წმინდა სამარე სად არის მისი. მან ისიცა თქვა, რომ ამგვარად თუკი ვიზამდი, მარად ნეტარი შეიქმნება ჩემი ქვეყანა. ღმერთმაც ისმინა ეს სიტყვები, ზევსის ჰორკოსიც ისმენდა ამას.

ანტიგონე - რაკილა თვითონ მას სურდა აგრე, ნულარას ამბობ; ესეც კმარა. მაგრამ, მეფეო, გემუდარებით, ჩვენს თებეში გაგვისვი ისევ, რომ ჩვენი ძმების ერთმანეთის ხელით სიკვდილი აღკვეთოთ დებმა.

თესევსი - ამას აგრე ვიქმ, და ყველაფერსაც, თქვენს სასიკეთოდ რომ მინდა თავად, და მამათქვენის წმინდა მაღლისთვის. ამის ქმნა ჩემთვის როდი არის, შვილებო, მძიმე.

ქორო - მაშ, დამშვიდდით და ნულარ გლოვობთ,

მეტს ნულარ ტირით.
ურყევი არის სიტყვა მეუფის!

რეკომენდებული წიგნები

